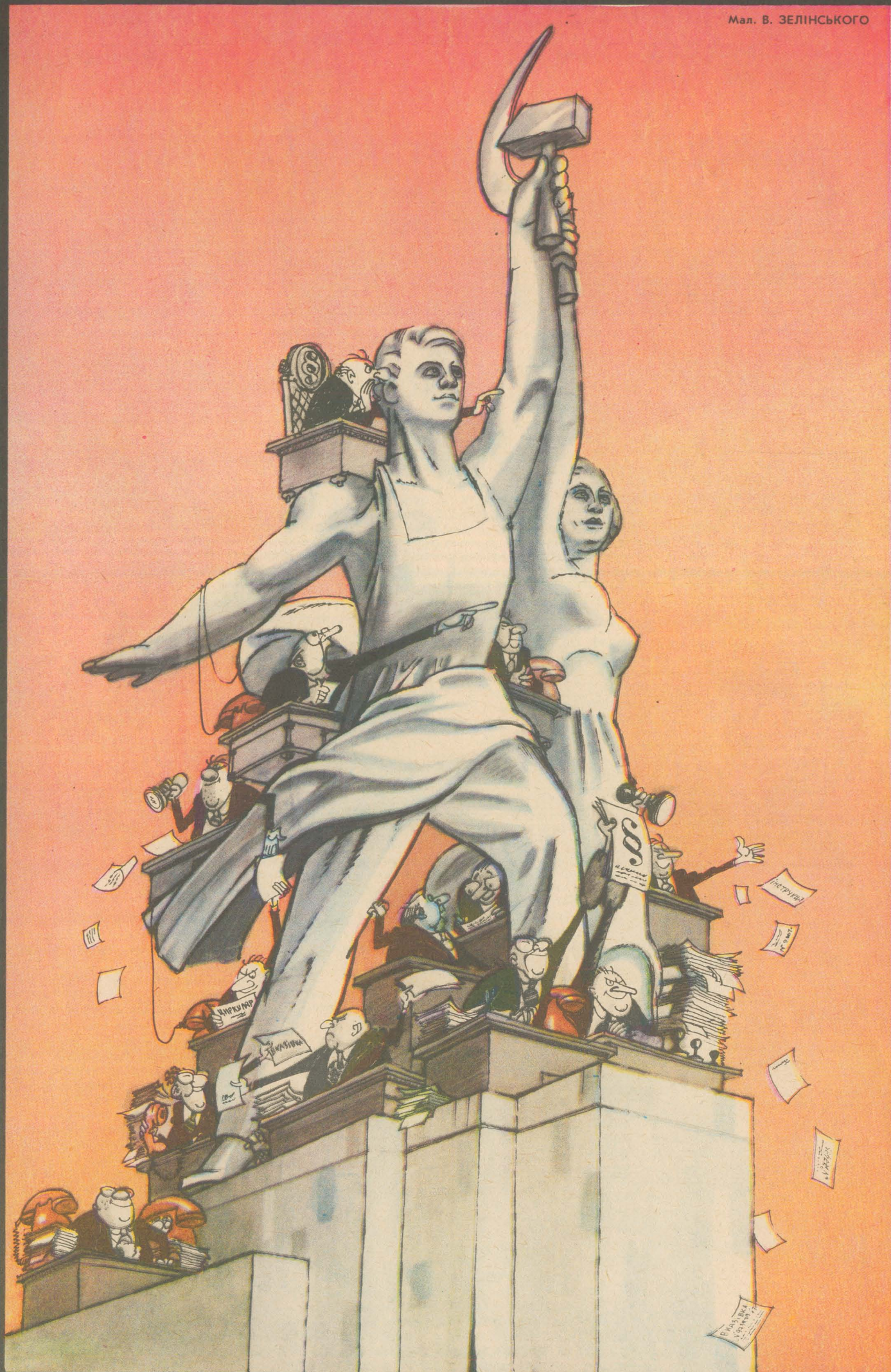

1988 ЛІПЕНЬ № 13

Перець

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

У нас в Одесі від самих лиш екологічних анекдотів луснути можна. Щоб усім було зрозуміло, наведу один із найбодатіших. Пам'ятаєте, про городянина, якого вивезли на прогулянку до найближчої лісоосми? А він там без звички до чистого повітря знепритомнів... Насилу привели цього хомо урбанікус (міського Хому) до тями, присунувши його до вихлопної труби рідного автобуса. Чи не правда, страшенно смішно?! Ха-ха-ха!..

Ой, не вся правда, кхе-кхе-кхе! Бо якщо викласти цей же анекдот хімічними формулами, то найбільш звеселяюча його частина — СО — буде, як ви пам'ятаєте ще з вуст шкільної хімічки Рози Ангідридівни, чадним газом. Від окислів азоту, бензапіренів, тетраетилів та інших газоподібних плюмбумів навіть у дозволених нашому поколінню дозах уже не так весело...

ІНФОРМАЦІЯ ДЛЯ СЛУЖБОВОГО КОРИСТУВАННЯ: у м. Одесі на 17-ту годину будь-якого дня на головних, допоміжних і просто автомагістралях насиченість чадним газом та іншими компонентами автомобільного вихлопу складає п'ять ГДК — гранично допустимих концентрацій, разом узятих.

Якось у 1984 році, удосталь наковтавшись на дорогах оцього разом узятого, двоє офіцерів одеської обласної державтоінспекції, а саме: майор Анатолій Іванович Підшивайло та капітан Валентин Іванович Талпа, дійшли у своєму, вибачте за професіоналізм, службовому чаду до того, що замислились. А замислившись, зробили цілком слушний умовивід про те, що такий застарілий газоаналізатор, як наш ніс, уже не може забезпечити пошуки втраченого в епоху суцільної автомобілізації атмосферного раю. Згадаймо хоч би слова хімічки Рози Ангідридівни про підступність СО: «Запам'ятайте, діти, — цей газ не має ні кольору, ні запаху!»

Отже, — заповнялися міркувати далі автоінспектори, — треба виходити на підступних забруднювачів атмосфери не з самим лише носом. Потрібні сучасні прилади. Багато приладів. У кожному районі, на кожній автобазі.

ІНФОРМАЦІЯ ДЛЯ СЛУЖБОВОГО КОРИСТУВАННЯ: на 2,5 тисячі автогосподарств Одещини припадає нині 68 приладів для визначення токсичності відпрацьованих газів. З них в автопідприємствах Одеси — 60, в районних ДАІ міста — 8. За найостаннішими даними, вдалося вибити ще аж п'ять приладів для аналізу атмосфери, якою дихають жителі міст Ізмаїла, Котовська, Білгород-Дністровського, Іллічівська та Комінтернівського району.

Отож двоє екологічно прозорілих офіцерів міліції вирішили, що за такої приладової бідності зовсім би непогано було для початку створити бодай одну пересувну контрольно-діагностичну лабораторію. Так би мовити, грозу небайликих автогосподарників, безсторонню та об'єктивну совість головних інженерів і навіть загварів. І щоб зустріч із цим швидкісним уособленням екологічної чистоти й безпеки була такою ж невідворотною для будь-якого автотехнолога, як уже звичне побачення з радаром...

Вирішили і — уявіть собі — зробили. За кілька місяців вони забезпечили свою мрію чотирма колесами, двома мостами й відремонтованим двигуном. Однак знайти під парканом старого будинку ДАІ списаний «рафик» і повністю відновити його з групою друзів-автомобілістів — це була лиш незначна частка справи. Автоінспектори-новатори знайшли однодумців серед приладобудівників та електронників з ряду одеських підприємств. З громади по діоду, тріоду й резистору — і ще за півроку салон оновленої «літучки» було оснащено дев'ятнадцятьма найновішими видами діагностичних приладів та устаткування — аж до унікального, єдиного у своєму роді димоміру, аж до системи повної діагностики двигуна, визначника якості робочої суміші карбюратора. А окрім того, встановили на «літучці» рацію, додатковий бензобак для подовження кожного рейсу без заправки до 750 кілометрів... І — поїхали! Результати роботи лабораторії на колесах виявилися чудовими.

А втім, кому чудово, а начальникові обласної автоінспекції М. І. Федорову усе це видалося суцільним додатковим клопотом. Іще, бачте, не вистачало, щоб через оцих самодіяльних охоронців природи з нього потім питали не лише за дорожньо-транспортні, а й за екологічні пригоди в області! Ану запхати цих ентузіастів до звичайного дорожньо-патрульного дивізіону!..

Але чутка про дивовижну саморобку міліцейських офіцерів уже просочилася за межі області й дійшла — разом із дуже схвальним проспектом одеської інспекції Держкомприроди УРСР — до столиці республіки.

ІНФОРМАЦІЯ ДЛЯ СЛУЖБОВОГО КОРИСТУВАННЯ: поохороняючи причорноморську природу асегого три місяці, пересувна лабораторія з травня 1985 до травня 1986 років фігурує як нерухожий експонат на ВДНГ УРСР, завойовуючи престижні призи та премії. Залиши її оперативною «скопійовують» високі гості з Головного управління ДАІ союзного МВС, і приблизно така ж машина (але простіша) скоренько стає окрасою ВДНГ СРСР.

А що ж наші капітан із майором? Навіть отримавши з Києва свої виставлені, вони ніяк не хочуть вгамуватися. Просять — не менше, — щоб служби ДАІ у містах добилися масового випуску таких машин. Зрештою, вони взагалі порушують будь-яку субординацію, намагаючись докричатися до Києва: — Поверніть нашу машину! Тому доводиться старшого з порушників відомчого спокою — майора Підшивайла — випроводити на заслужену пенсію. Складніше виявилось упоратися з молодим капітаном Талпою. Восени позаминулого року він таки добрався до Києва, де й знаходить свою «літучку». Дякувати долі, унікальні прилади вицілили, й лише дорога фотокамера щезла...

А в цей час у надрах обласного УВС народжується й набирає чинності наказ: зазначену «літучку» з усіма її мудрим приладами у Талпи забрати, а його самого перевести кудись подаль від автодорожньої екології. Щоб цього вчаділого на своєму посту капітана «зелена хвиля» часом не занесла в активісти природоохоронного товариства «Зелений світ». І щоб іншим не кортіло туди потрапити.

Але ж є люди, яким хочеться потрапити усього лиш на одеський Великий Фонтан, і їх наказом не зупиниш.

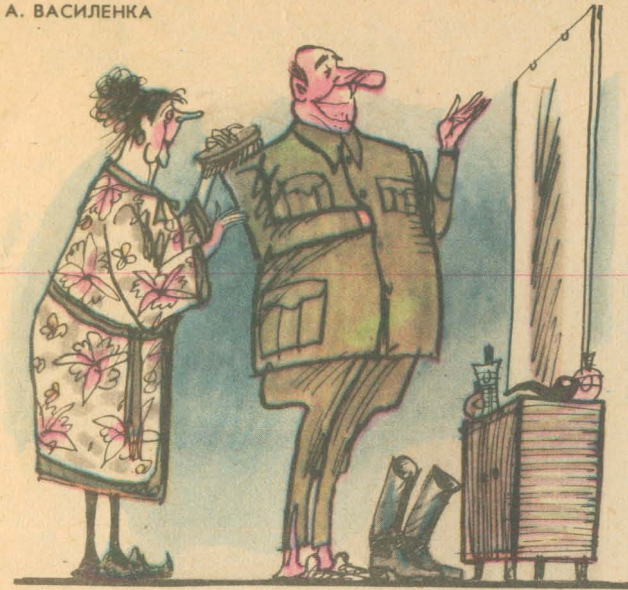
ЛИЦАРІ ВЧОРАШНЬОГО ДНЯ

Мал. В. КОХАНА

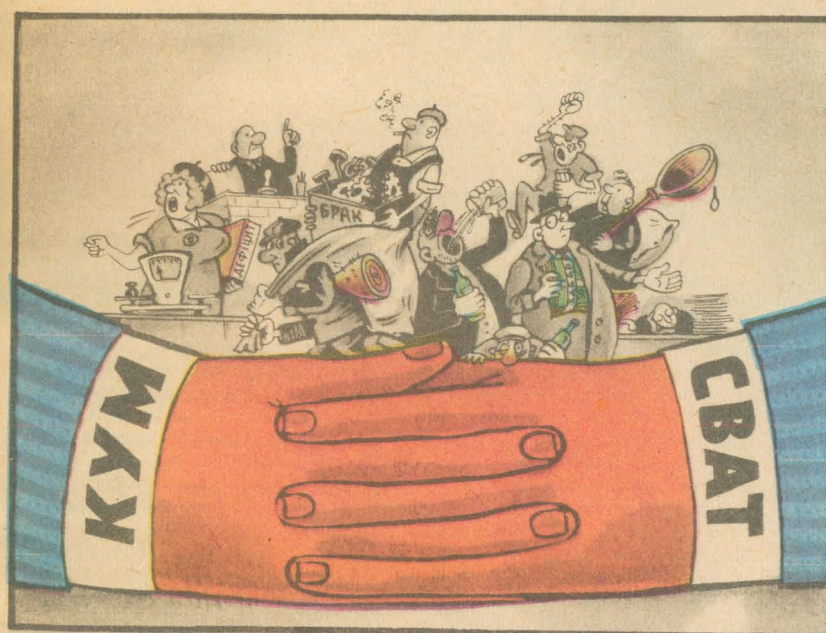
Захисники бюрократичних bastionів.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

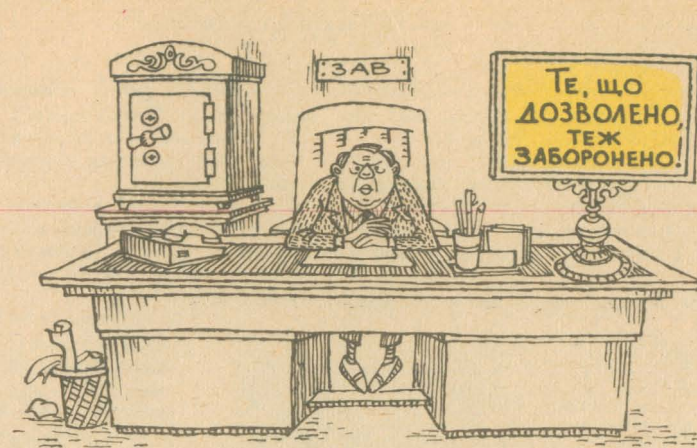
Хороший костюмчик! Варто зберегти — може, ще знадобиться...

Мал. А. БОРДУНІСА

Кругова поруКА.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

ІНФОРМАЦІЯ ДЛЯ СЛУЖБОВОГО КОРИСТУВАННЯ: за дуже обмеженими даними місцевих природоохоронних органів, кожен другий із наявних в області автомобілів (а їх сотні тисяч!) викидає в атмосферу всесоюзної здоров'я СО та іншої газоподібної отрути значно більше ГДК — себто гранично допустимих концентрацій. Цей густий чад, у який роблять свій внесок і місцеві промислові та комунальні порушники законодавства про охорону атмосфери, не випускється ні в які найнебезпечніші коефіцієнти забруднення.

Ви мріяли про відпустку в сонячній Одесі? Ах, ви чули пісню про «перлину біля моря»? А тепер чіплятиметеся із запитаннями, чому цю перлину обдас дев'ятий мазутний вал на великофонтанських пляжах? І чому освіжачи доводиться таким «авто-мото-хімічним» смогом, від якого й знамениті одеські акації синіють?..

Чи не правда, відповідаючи на подібні запитання не дуже приємно? Свої астматики всі вуха просивісли. Ось ви уже й здогадалися, чим не догодили у своїй області автоінспектори-новатори. Лишається ще з'ясувати: кому?

ІНФОРМАЦІЯ ДЛЯ СЛУЖБОВОГО КОРИСТУВАННЯ: жодне з більш ніж тисячі автогосподарств Одеського

облазпрому не впровадило ГОСТи по охороні атмосферного повітря від забруднення. Відсутні контрольно-діагностичні пости, немає газоаналізаторів та інших приладів. При підбитті підсумків роботи природоохоронні заходи замовчуються, ігноруються і в тутешніх автобазах Укоопспілки, Мінжитлокомунгоспу, Мінторгу й навіть... Міністерства охорони здоров'я та республіканської Ради по управлінню курортами.

Враховуючи, що керівникам названих організацій теж притаманна звичка дихати, так і хочеться поставити їм і своє хрипке запитання: навіщо чадите? Адже коли вийдете із обладнаних кондиціонерами кабінетів на пенсію, самі ж будете скажиратися!

Але спробуй звернися з подібною гуманітарною заявою до майбутніх пенсіонерів обласного значення! Та у них, зайнятих важливими обліковими комісійними нарадами то в одного першого заступника І. Я. Сичука, то у другого першого заступника А. І. Вутенка, при самій згадці про громадську екологічну активність проступає на чолі адміністративна алергія:

— Хто дозволив? Хто візував? Припинити!..

І після цього ви хочете, щоб начальник обласного УВС О. О. Старовець-

кий, змінивши власний наказ, дозволив повернути саморобну природоохоронну «літучку» якомусь учаділому капітану? Чи його послідовникам лейтенантам?

ІНФОРМАЦІЯ ДЛЯ СЛУЖБОВОГО КОРИСТУВАННЯ: колишню пересувну контрольно-діагностичну лабораторію (держномер 02-95 ОДЗ) з усім устаткуванням артгстю 25 тисяч карбованців передано міській ДАІ, де вона використовується як оперативний спецтранспорт «контроль твердості»...

...Незабаром настане ХХІ століття. Все ж таки дуже хочеться, щоб у нього в'їхали не самі лиш «газони» та інші залізні представники автоплемени. Але щоб і діти наші і онуки туди увійшли. На своїх двоох. І щоб дихали там не крізь активоване вугілля. Бо інакше, як давно мовлено, — діло труба! Інакше торжествуватиме підступний отруйний плюмбум.

То, може, розумніше прикривати цю вихлопну трубу не відомчим мундиром, а використовувати значно ефективніші екологічні фільтри? Поки про все це ще не почали розповідати анекдоти...

Г. ЯБЛОНСЬКИЙ.

м. Одеса.

НЕ ДО ПОЛЬОТУ...

Когось припнуло до землі цупке коріння, Когось несила подолати земне тяжіння. А ти — мов свійський той гусак: і крила маєш, Але не годен полетіти — ожиріння!

Альберт МАНДРИК.

м. Київ.

ТЕЛЕГРАФНЕ АГЕНТСТВО ПЕРЦЯ

КНИГУ — В МАСІ!

ЧЕРНІГІВСЬКА область. (Кор. ТАП). Незвичайний порядок видачі літератури існує в Борзнянській районній бібліотеці. Тут ніхто ніколи не встановлює читачам терміну повернення тієї чи іншої книжки, а навпаки, ще й просять довше потримати їх у себе.

— А що нам залишається робити, — сказали про нову форму обслуговування бібліотекарі, — коли приміщення нашої бібліотеки старе, підлога від сирості прогнила, умов для зберігання книг ніяких. Отже, хай краще книжки будуть у наших читачів.

«ТЕАТРАЛЬНИЙ ЕКСПЕРИМЕНТ» У ЧЕРНІВЦЯХ

Перед тобою, Перче, зображення нашої улюбленої Театральної площі, яку завжди трепетно любили всі чернівчани — і старі, і молоді. Такою вона була і такою... загула. Усю оцю зелень, ці квіти, ці клумби знищено. Знищено під гаслом «реконструкції» та «благоустрою» з ініціативи міськвиконкому та головного архітектора міста С. 6. Зубарева. Натомість маємо, як з гіркотою

ФАНТАЗІЇ З КООПЕРАТИВНИМ УХИЛОМ

Недавно андрушівські керівні кооператори опублікували рядовий пайовиків оголошенням, що місцевий коопзаготпром має можливість продати громадянам району автошини для автомобіля «Жигулі». Звичайно, не за гроші, а за здані коопзаготпрому сільгосппродукти.

Проте радість пайовиків тривала рівно стільки, скільки потрібно, щоб прочитати перші рядки об'яви. Бо вже з наступних з'ясувалося, що за одну автошину заготовельники загирили:

сорок кілограмів цукру,
або
двадцять кілограмів меду,
або
сто п'ятдесят кілограмів
птиці у забійній вазі.

Схоже на те, що творці оголошення з неба впали:

бо не знають, що нині сільські автомобілевласники готові розпрощатися з наявними шинами, щоб вимінити їх на цукор;

що в особистих господарствах колгоспників не спостерігається масової появи багатотисячних птахоферм.

Правда, один мій досвідчений знайомий заповняв, що подібні фантастичні умови кооператори висувають для того, аби потім розпродати шини своїм знайомим, посилаючись на те, що не знайшлося охочих здавати центнерами цукор, мед і птицю. Але мене більше хвилює не це, а грохи інше. Ясна річ, заготовляти продукти потрібно, в тому числі й пропонуючи в обмін дефіцитні товари. Проте спостерігається тривожна тенденція. У кооперативній торгівлі все ширшає коло товарів, які відносять до дефіцитних і які можна лише вимінити. Так, чого доброго, дійде до того, що й сіль у магазинах можна буде взяти, лише притягнувши сюди на мотузку підсвинка.

Сергій ГАВРИЛОВ.
Житомирська область.

САМ СОВІ КОМІСІЯ

Не можна сказати, щоб у нас палко любили всілякі комісії та різного рангу перевіряючих. Зустрічають, звичайно, радісно й готуються заздалегідь (якщо перевірка раптова). Але радістю світяться лише обличчя, а на душі сутінки. Бо не помиляється лише той, хто нічого не робить, і при бажанні «жуків» наловити неважко.

Ось тому, зваживши все це, дирекція нашої школи вирішила не чекати комісію «зі сторони», а створила власну (цитую наказ) — «по перевірці роботи педагогічного колективу школи та реалізації реформи загальноосвітньої школи та втілення перебудови» з представників... самого педагогічного колективу. Причому очолити комісію директор школи С. С. Баран доручив самому собі.

Тепер можна твердо сподіватися: між перевіряючими і керівництвом школи не виникне ніяких непорозумінь, і підсумковий документ засвідчить, що реформа «реалізується» нормально, а перебудова «втілюється» дуже успішно. Запорукою цьому може служити й те, що комісії було велено розпочати перевірку «процесу перебудови в роботі вчителів» з 26 листопада 1987 року, а сам наказ видано набагато пізніше.

А ще кажуть, ніби час не можна повернути назад. Ще й як можна!

Вчителі Труханівської середньої школи Сколівського району Львівської області.

„Про мене, Семене,

Листи читачів

ПОКАЗУШНЕ «УВЕДЕННЯ»

Перш ніж засісти за цього листа, я довго вагався. З папером у нашій країні сутужно, а моя нова скарга, якщо її розглядатимуть у Міністерстві автомобільного транспорту УРСР так, як і попередні, може ще більше поглибити цей дефіцит. Міністерство створить комісію, комісія виїде на місце вивчати пасажиропотоки, потім викладе результати своїх спостережень у доповідниках, на їх підставі розроблятимуться рекомендації (а це теж витрати паперу), та ще й тобі треба давати відповідь на кількох аркушах.

Бо ж саме так і було у попередніх випадках. Я поскаржився в «Перець», що з Бережан Тернопільської області до Івано-Франківська і назад важко доїхати, а в передвихідні і вихідні — практично неможливо. Через те, що касири продають квитки в першу чергу тим, хто їде далі. І редакції, і мені начальник пасажирського управ-

«НЕДОЦІЛЬНА»

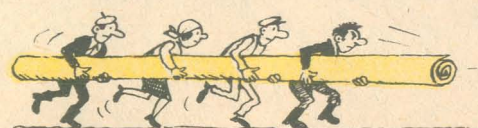
Хочемо з'ясувати одне важливе для себе питання: поширюється перебудова на Новоодеський район Миколаївської області і деякі обласні установи чи, може, тут вирішено створити своєрідний заповідник, щоб згодом демонструвати екскурсантам, як, мовляв, раніше неправильно керували?

Виникло воно не на порожньому місці. До 1959 року був у нашому селі Суворівці колгосп імені Димитрова — благополучне у всіх відношеннях господарство. Кипіло в ньому життя, робочих рук не бракувало, оскільки, закінчивши школу, хлопці та дівчата не поспішали перепурхнути із батьківського сільського гнізда у міське, а пускали коріння тут же. Та й куди летіти! Суворівка однією з перших була електрифікована, однією з перших радіофікована і телефонізована. Клуб з відомим в районі колективом художньої самодіяльності і духовим оркестром, школа-десятирічка, магазин, медичний пункт, добротні тваринницькі приміщення, непогані умови праці для механізаторів — що їще потрібно для села у 220 дворів, в яких проживало понад тисячу чоловік, з них більше шестистот — працездатних?

Та за сумної пам'яті періоду скороспілих і хворобливих реорганізацій — а саме в 1959 році — наш колгосп було ліквідовано, і Суворівка стала відділком колгоспу «Україна», центральна садиба якого розмістилася за десять кілометрів у селі Сухий Бланець. За два-

дцять дев'ять років примусового співіснування вона перетворилася на забуте, наповнене обезлюднене поселення. Все, що можна було взяти і перевезти в Сухий Бланець, — взяли і перевезли. Тепер уже в Сухому Бланці є все: контора, школа-десятирічка, Будинок культури, дороги і тротуари, будинки з міськими зручностями і багато іншого, чого не стало у Суворівці. З 220 дворів залишилося 150. Сімдесят сімей покинули Суворівку, бо хто ж буде пов'язувати свою долю і долю своїх дітей із селом, яке офіційно визнано неперспективним і з якого до центральної садиби навіть на партійні збори не завжди доберешся, не кажучи вже про буденні поїздки за продуктами та іншими товарами так званого повсякденного попиту.

А між тим, наш відділок виробляє майже половину всієї сільгосппродукції колгоспу «Україна». Незважаючи на важкі умови праці і відпочинку. Незважаючи на часті зміни керівництва колгоспу, в якому через це немає ні твердої трудової дисципліни, ні належного порядку. Та і звідки їм узятися, дисципліни та порядку, якщо нинішній голова правління В. А. Кучер живе за сорок кілометрів у «чужому» селі Ново-Петрівці і щодня «намотує» на колгоспній машині і на колгоспному бензині по 80—100 кілометрів — першу половину (не дуже рано) — з Новопет-

аби з Іваном!«

НАРОДНЕ ПРИСЛІВ'Я

про НЕперебудову

ліття міністерства В. В. Перфильєв двічі надсилав розгорнуті відповіді, з яких вимальовується грандіозна робота, проведена міністерством «по упорядкуванню маршрутної мережі автобусного сполучення».

Стосовно суті моїх скарг, то їм у відповіді тов. Перфильєва присвячені два рядки: «на маршруті Івано-Франківськ — Рогатин уведений по суботах додатковий рейс з відправленням від автобусної станції о 6 год. 15 хв.».

Так от, у мене лапідарне запитання, на яке я і сотні пасажирів, котрі годинами даремно вистояють під віконечками кас, сподіваються одержати не менш лапідарну відповідь: скільки разів був відправлений автобус отим додатковим рейсом з часу його «уведення»? Цього буде досить, щоб уявити всю глибину турботи про пасажирів.

М. РУДКОВСЬКИЙ.

м. Івано-Франківськ.

ДЕМОКРАТІЯ

рівки в Новий Бланець, а другу (пораніше) — з керованого колгоспу додому.

Ось уже протягом багатьох років ми звертаємося в різні інстанції з проханнями відновити у Суворівці самостійний колгосп. З фактами і підрахунками в руках доводимо, що в економіці не можна керуватися простою арифметикою, бо не завжди від збільшення числа доданків збільшується і сума. Проте всі наші скарги незмінно поверталися в РАПО, де їх благополучно хоронили.

Та от порівняно недавно, коли навкруги повіяло вітром перебудови і демократизації, нам здалося, що ми такі проломили глуху стіну бюрократичної байдужості. З облвиконкому повідомили, що для вирішення нашого питання створено комісію із семи чоловік, які займуться підготовкою і проведенням загальних зборів жителів Суворівки. І що, мовляв, як вони скажуть, так і буде.

7 липня минулого року такі збори відбулися, у них взяло участь все доросле населення села, яке одногласно ухвалило: відокремити Суворівку з її колишніми землями (2720 гектарів, у тому числі 2523 гектари орних) від колгоспу «Україна» і створити окремий колгосп. На зборах були присутні голова правління В. А. Кучер, голова сільради А. Д. Дубчак, однак ні з району, ні з області нікого

з об'їзної комісії не було. Протокол зборів ми надіслали в облзагпром, звідки... аж 9 грудня повідомили: відновлювати колгосп у Суворівці «недоцільно».

Скільки ж можна отак «доцільно» насміхатися над нами і над тим, про що говориться з високим трибуном? Адже на наших землях ще раніше було навіть два колгоспи і обидва були не тільки «доцільними», а й прибутковими. Виходить, що згори нам говорять одне, а на місцях на ділі роблять інше — схопилися за віжки застарілих, віджилих методів керівництва і не хочуть їх з рук випускати?

Наше прохання — не примха. Практика підтвердила, що у більшості випадків штучнонароджені господарства-гіганти себе не виправдали. «Галопом по Європі» багато не накеруєш. В той же час ми як один упевнені, що й нинішнім меншим числом (185 працездатних) зможемо зробити удвічі-утричі більше, ніж робимо нині у ста нових сиріт, зможемо відродити життя у Суворівці і її колишню славу. Якщо, звичайно, нам дадуть можливість розпорядитися власною долею товаришів, які на словах обома руками за перебудову і демократизацію.

За дорученням загальних зборів жителів Суворівки:
В. ГРЕБЕНЮК;
М. ЗАДОРЖНИЙ,
член КПРС.

Миколаївська область.

ЗАСЕКРЕЧЕНИЙ ПАЦІЄНТ,

або
Як мене приймали
у київській лікарні № 20

Радість, як відомо, поняття і широке, і відносне. Скажімо, якщо для багатьох потрапити в лікарню — горе, то для інваліда, особливо коли йдеться про лікування у спеціалізованій клініці, — радість. От і я зрадів, отримавши путівку строком на три з половиною тижні до фізіотерапевтичної лікарні № 20 за адресою: м. Київ, вул. Нижній Вал, 49.

Прийняти мене прийняли, навіть дуже ввічливо — особливим завідувачий відділенням С. І. Тарасюк, — однак повідомили (так само ввічливо), що місць немає. «Лягайте в коридорі на стільця». Отак і довелось влаштуватися. Разом зі мною коридорний комфортабельний й інші хворі — і чоловіки, і жінки.

Скінчилася моя лікування тим, що я витримав і поїхав додому. Зовсім.

Але що цікаво: насправді ж у відділенні в той час були місця — і жіночі, і чоловічі. Сам переконався. Приміром, тримісну палату № 26 займав сам-один якийсь начальник. Приїздив до лікарні уранці, роздягався в палаті, проходив процедури, приймав відвідувачів. Потім замикав палату на ключ, сідав у «Волгу» — і бувай здоровий!

Хто він? Чому для нього створили такі умови за рахунок «рядових» хворих? Голова лікар, зав. відділенням його чудово знають. Я теж хочу знати!

Василь ОСАДЧИЙ.

ІЗ ЗНАКОМ МІНУС

Те, що ви бачите на фото, — не цегла, звалена неподалік од туалету. Ні. Це — хліб! Таким от робом доставляють його в село Будище Козелецького району на Чернігівщині. Оскільки довести хліб до самого магазину неможливо, — виваляють на далеких підступах до нього, а вже потім сьак-так перетягають у торговельну «точку»...

По-моєму, цей знімок дуже яскраво свідчить багато про що.

Іван ЗАПЕКА,
учитель, член КПРС, ветеран Великої Вітчизняної війни.

У народі кажуть, що добрий початок — половина діла.
Минулого року видавництво «Радянський письменник» випустило у світ книгу апокрифів і веселих історичних травестій «Історії з історії», яку написав відомий сатирик і гуморист Микола Білкун. Здавалося б, зробив письменник діло — гуляй сміло. Але читачам настільки сподобалися «твори сумнівної вірогідності й свідомої містифікації» (саме таке тлумачення, мабуть, найбільше підходить до апокрифів сатирика), що Миколі Білкуну нічого не залишалося робити, як засісти за написання ще однієї подібної книжки. А як у нього це виходить, ви можете самі переконатися.

Апокриф

Коли дружина не хоче, щоб її чоловік робив щось необачне, щось таке, що матиме сумні і небажані наслідки, вона починає з ласки:

- Мій коханий Клодику...
- Мій любий Емільчику...
- Мій дорогий Жанчику...
- Мій єдиний Батистику...

Це не чотири дружини пестили своїх чоловіків. Це одна дружина пестила свого чоловіка.

Справа в тому, що чоловік цей був французом, а у французів, особливо колись, було заведено мати цілий оберемок імен одному чоловікові.

Отож, звали чоловіка Клод-Еміль-Жан-Батист, а прізвище його ми повідомимо наприкінці цієї історії, бо інакше буде нецікаво. Інакше — для чого б цей весь тин гордився?

А от як звали дружину Клода-Еміля-Жана-Батиста, автор, на жаль, не знає. Історичні аннали, яких автор торкався, чомусь несправедливо замовчали це ім'я. А шкода!

Пестила вона його, пестила ніжними словами, а впертий Клод-Еміль-Жан-Батист не ловився ні на гачок «коханого», ні на гачок «любого», ні на гачок «дорогого», ні на гачок «єдиного» і вперто робив свою справу.

Як відомо з першоджерел, від любові до ненависті — тільки один крок. А дружина впертого француза зробила їх аж чотири: «коханий», «любий», «дорогий», «єдиний».

Тому п'ятий крок пішов у діаметрально протилежному напрямку:

— Свиня ти, Клоде!

«Свиню» він ковтнув мовчки, був неуважний — щось вираховував на клепті паперу.

Тоді вона зробила шостий крок:

— Йолоп ти, Емілю!

І «йолоп» пройшов непоміченим. Так само пройшли непоміченими: «Жан — скотина» і «Батист — віслик». Відносно віслика — це дружина натякала на впертість Клода-Еміля-Жана-Батиста. Він не прореагував ніяк.

Тоді вона заплакала. Він не поспішив витерти їй слези. Тоді вона заридала. Клод-Еміль-Жан-Батист невдоволено пересмикнув плечима, як це робить людина, сидючи на стільці у перукаря і який уже достобіса настригли за комір волосся.

Тоді вона заголосила. Він буркнув:

— Заспокойся! Випий холодної води і не заважай мені!

— Буду, буду, буду заважати!

Клод-Еміль-Жан-Батист замотав головою, як це робить кінь, коли його вже занадто доймають гедзі, або як це робить людина, коли їй більше несила терпіти зубний біль.

А дружина його вже повністю входила в репертуар, такий звичний для кожної жінки в подібній ситуації.

— Казала мені матінка, щоб я виходила заміж за Жака-Ксав'є-Франсуа-Максиміліана...

— То й цілуйся зі своїм Жаком-Ксав'є-Франсуа-Максиміліаном, тільки дай мені спокій!

— А ще до мене сватався Жорж-Густав-Віктор-Оноре! Статечний чоловік, власник позументної мануфактури...

— То й цілуйся зі своїм Жаком-Ксав'є-Франсуа-Максиміліаном-Жоржем-Густавом-Віктором-Оноре, тільки не заважай мені!

— Ідіот! Як же ж я, заміжня порядна жінка, цілуватимуся з ними, коли я обвінчана з тобою?!

Він промовчав, і все пішло по другому колу:

— І тітонька Кристина радила мені не йти за тебе!

— То чого ж ішла? Що я, на мотузці тебе волік до церкви вінчатися?

Тут почалося таке, що він змушений був поставити питання рубя:

— Скажи мені... Та перестань ревіти, бо сусіди подумают, що я качалку об тебе ламаю! Скажи мені, чого ти хочеш?

Вона ще кілька разів — за інерцією, шморгнула носом, а тоді сказала:

— Я хочу, щоб ти жив як усі порядні, статечні люди, щоб облишив ці дурниці!

— Які дурниці?!

— Ну... цей твій ідіотський винахід чи... дурну рацпропозицію. А більше я нічого не хочу.

— Чому воно тобі заважає?

Вона зовсім перестала плакати і так, ніби й не було перед тим ніякої істерики, спокійно почала пояснювати:

— Зараз воно нікому нічим не заважає. Але прийде час, і ти станеш посміховиськом в очах усіх порядних людей і жінок — насамперед. Весь наш рід, і діти наші, і внуки наші, вся наша рідня до сімдесяти сьомого коліна стане посміховиськом!

— Але ж чому, чому?

— Він ще питає!

— Ну, поясни — чому?

— Господи, як ти не розумієш! От винайде щось людина чи відкриє, а те... і назовуть її іменем...

— Ну-у! Он Колумб Америку відкрив, то й що? Назвали материк Колумбією? Дідька лисого! Приплели якогось Америго...

— Це не той випадок! Коханий мій Клоде, любий мій Емілю, дорогий мій Жане, єдиний мій Батисте...

— Ну?

— Дай мені слово, присягнись мені... Заради дітей наших, заради внуків наших, яких чекає таке паскудне прізвище, обіцяй мені...

— Відчепись!

— Ну, то й чорт з тобою! Роби як знаєш, але пам'ятай, що тебе одразу ж розріжуть навпіл...

— За що?!

— Більше того — тебе четвертують!

— Господи! Мене й вішати немає за що, а ти вже ладна мене четвертувати.

— Дійде згодом до того, що й «мерзавчиком» назовуть! Навіть не «мерзотником», а «мер-зав-чи-ком», що ще принизливіше!

Він не слухав її і робив своє, а вона, як покаже історія, теж не помилилася.

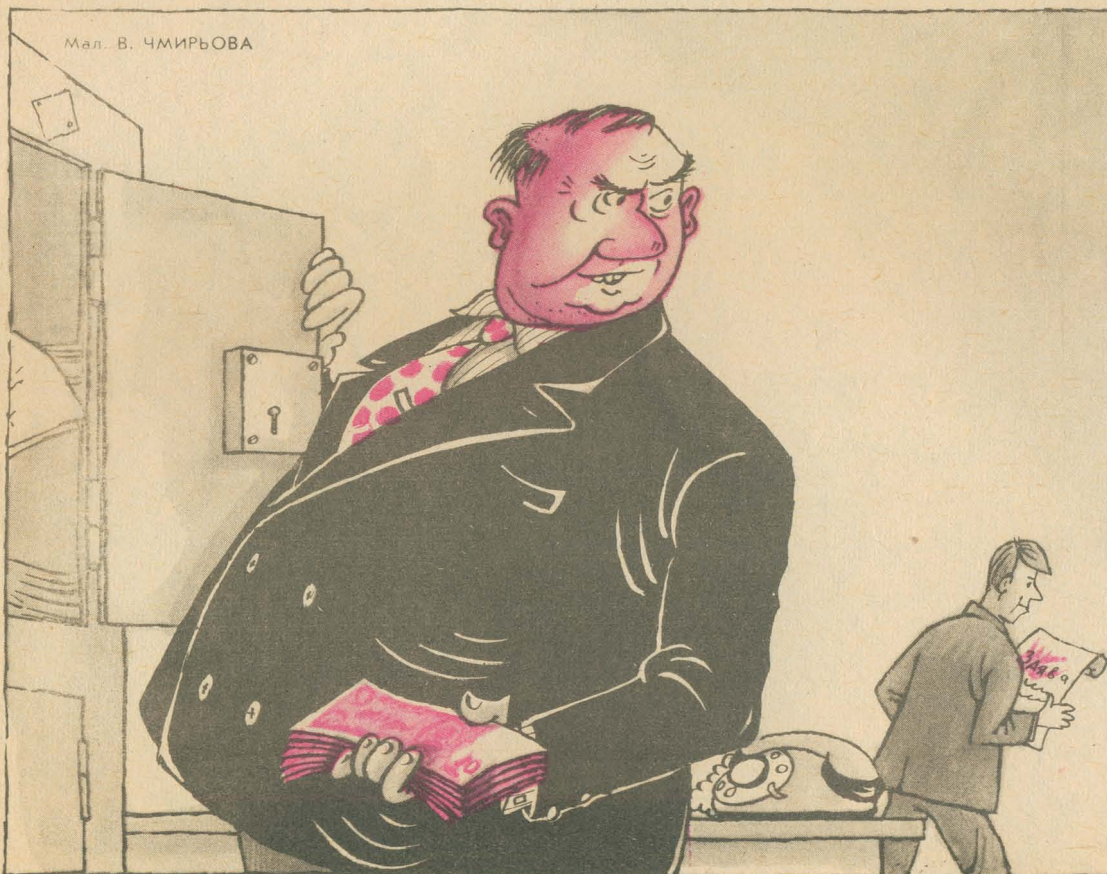
...Словом, діло було так. У 1763 році, у Франції, власник фабрики скляного посуду Клод-Еміль-Жан-Батист... Літр (ось його прізвище!), як то кажуть, запустив у велику серію, тобто — поставив на потік пляшки місткістю в один літр.

Тільки й усього.

А згодом усе пішло, як і передбачала його мудра дружина: з'явилися півлітри, чвертки, простіше — «чекушки», і, само собою, — «мерзавчики».

Микола БІЛКУН.

м. Київ.

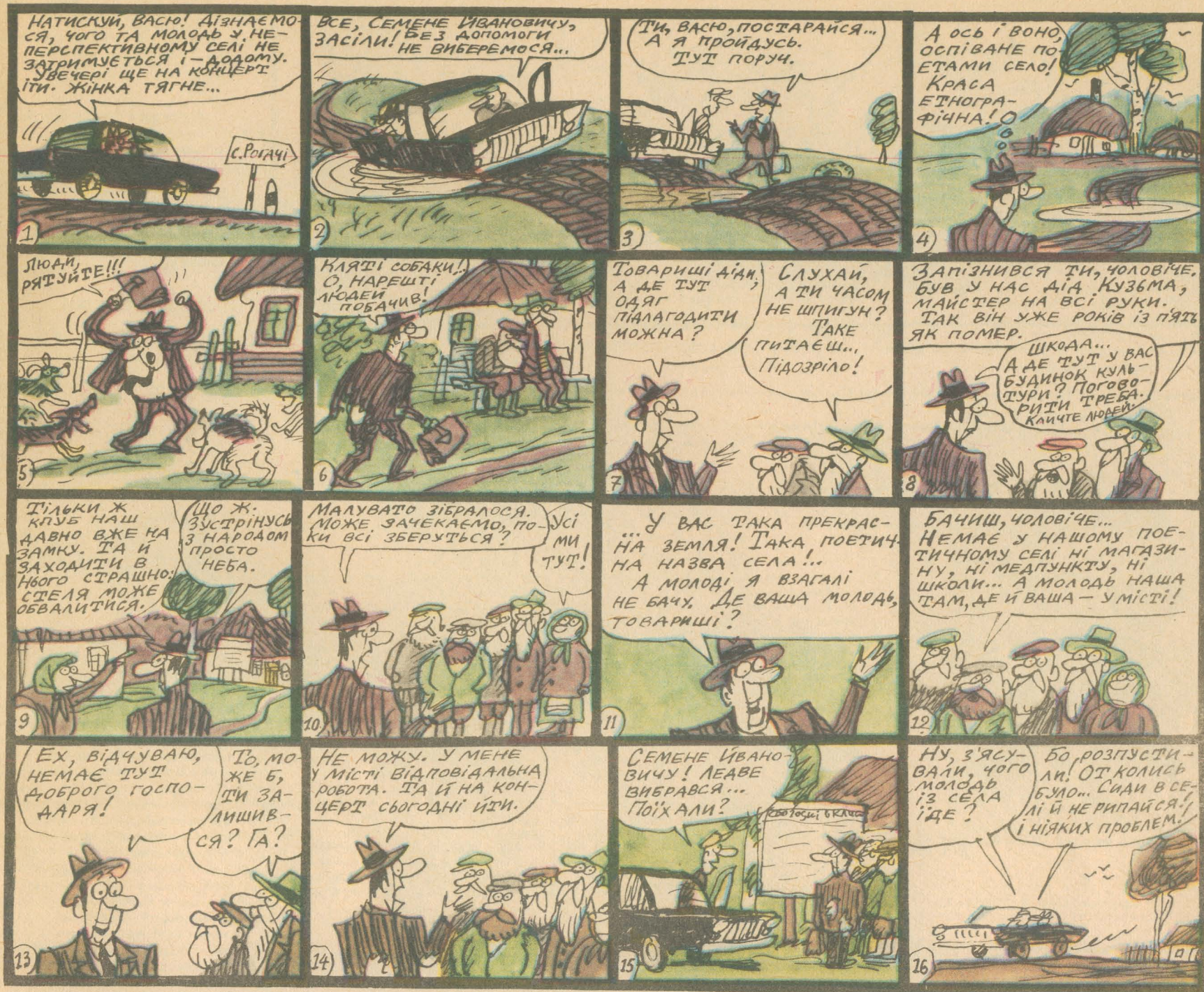

— Слід було б відмовити, але рука не піднімається...

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Одержуючи продукти для обслуговування інвалідів Великої Вітчизняної війни, продавець магазину № 3 села Кам'янське Василівського району Запорізької області Б. Коляда відчувала себе сорокою-білобокою з казочки для дітей, яка може цьому дати дефіцитні продукти, цьому дати, а цьому й не дати. В результаті інвалідам діставалося те, що залишилося після вигідних Коляди покупок.

Як повідомив заступник голови Василівського райвиконкому В. С. Грачов, за порушення правил радянської торгівлі Б. Коляду з роботи звільнено.

Правду в очі

Мене викликав директор. Запропонував сісти. Подікавився здоров'ям сім'ї. Я не витримав:

— Знаєте що, Павле Петровичу, — кажу, — давайте без вступу. Моя теща вас так цікавить, як козу торішній сніг. Так навіщо робити вигляд, що ви без моєї сім'ї жити не можете? Тому давайте прямо. Як кажуть, беріть бика за роги.

— Навіщо ти, Іванченко, так усе загострюєш! — розгнівався директор. — Прямо прешся лобом на стіну.

— Маєте на увазі себе?

— Ні, Іванченко, це в переносному значенні.

— А ось так не потрібно. Я вас прошу. Ні в якому переносному значенні. Самі знаєте, що я називаю речі своїми іменами.

— Це вже точно. У тебе не слова, а просто-таки отрута. І як ти їх у роті тримаєш? Кажуть, що коли змія когось кусає, то потім помирає. Є така порода. А тебе нічого не бере. Звідки така сміливість?

— А мені нічого втрачати. Отож і різку правду-матінку прямо у вічі. Сказав раз — і все. Так що зла не тримайте.

— Дякую, Іванченко, за відвертість. Завтра у нас збори. Що маєш сказати?

— Буду відвертим. Керуєте по-старинці. Не прислухаєтесь до голосу мас. Та й своїм заступникам не даєте ходу. Оточили себе підспівувачами. Будь-яку дурницю підтримують.

Я півгодини перераховував директорів гріхи. Той уже місця собі не знаходив. Проте терпів. Навіть заохочував:

— Давай, Іванченко, знімай стружку! Я старався. Нарешті зірваним голо-сом заявив:

— Усе, як на сповіді!

— Молодець! — похвалив Павло Петрович і додав: — До речі, твою заяву про позачергове придбання «Жигулів» я підписав. Можеш платити гроші і кататися на здоров'я... Що ж до виступу на зборах...

— Вибачте, але я людина слова, — заявляю категорично. — Речі називаю своїми іменами. Сказав раз — і все. На зборах повторювати не збираюсь.

Віктор СЕМЕНЯКА.

м. Полтава.

БАЛАКАЛИ-ГОВОРИЛИ...

На нараді говорили знову: Молоко на язиці в корови, Треба його взяти неодмінно! А у полі догнивало сіно...

Іван ДРОБІН.

ЗАГАДКА

Іде Степан додому і міркує: За що ж це він отримує зарплату? За працю, котру тільки імітує, А чи за хист її імітувати?

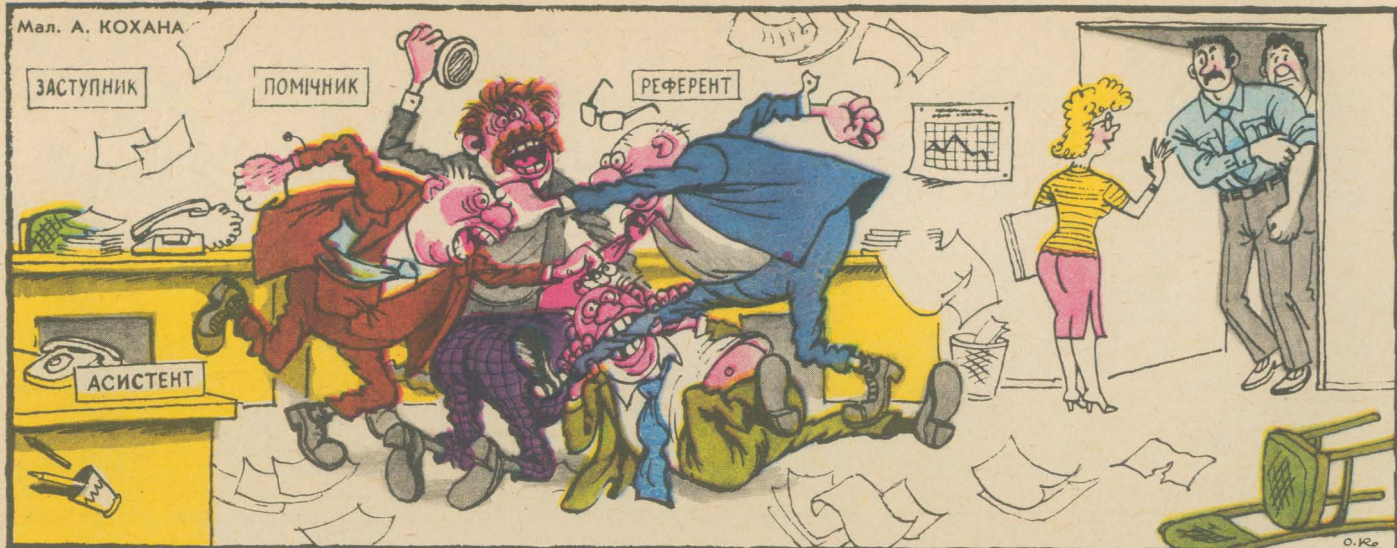
Олексій ГАЦА.

ТЕЛЕГРАФНЕ АГЕНТСТВО ПЕРЦЯ

РОСТЕ ХМАРОЧОС У РАЙЦЕНТРІ

Ще один, шостий поверх збираються наростити в п'ятиповерховому будинку № 25 по вулиці Червоних партизанів у м. Баштанці на Миколаївщині. Таке рішення місцеві власті прийняли після того, як упродовж п'яти років безуспішно намагалися відремонтувати дірний дах у цьому будинку.

— Цей захід допоможе нам на якийсь час позбутися скарг від мешканців п'ятого поверху, — пояснив кореспондентові ТАП голова Баштанського райвиконкому т. Бардачов. — А коли посиляться скарги й від тих, хто живе на шостому, ми, десь років так іще через п'ять, надбудуємо сьомий. Просто і геніально!

— Не втручайтеся, це рідня між собою стосунки з'ясовує.

РОДИЧІ

Хазяйка запитує квартирантку:
— Чому це твій брат більше тебе не провідує?
— Тепер у нього вже інша сестра,— пояснила та.

КЕПКУВАТИ БУДУТЬ

До дев'яносторічного Семена зайшов знайомий.
— Оце почув, що ти прихворів трохи. Може, до лікаря сходиш би?
— Е, ні! Не можу. Люди кепкувати будуть. Я ж кілька днів тому одружився.

НЕАПЕТИТНИЙ

— Не розумію, як цей худесенький приборкувач не боїться

працювати з левами? — дивується один з відвідувачів цирку.
— Він просто не збуджує в них апетиту,— відповів другий.

Повідомила Л. БІЛЯК.

с. Горінчево
Хустського району
Закарпатської області.

НА ПОХОРОНИ

Питає сусід у сусіда:
— Чи ваш покійний дядько був

при свідомості до останньої хвилини?
— Не знаю. Ми ще не відкривали заповіту.

Повідомив І. МОРОЗКО.

м. Стрий
Львівської області.

ЛИШИЛОСЯ МАЛО

Директор інституту:
— Щоб організувати роботу

інституту за сімейним підрядом, мені тільки лишилось видати онуку заміж за професора, а сина одружити з прибиральницею.

Повідомив Ф. РЕТЬМАН.

смт Кам'яний Брід
Баранівського району
Житомирської області.

У ТРАМВАІ

— Ви мені геть ноги відтоптали своїми чобітьми!
— То не мої.
— А чіі ж?
— Не знаю, мої з мене спали, як я в трамвай пробивався.

Повідомив О. МЕЛЬНИК.

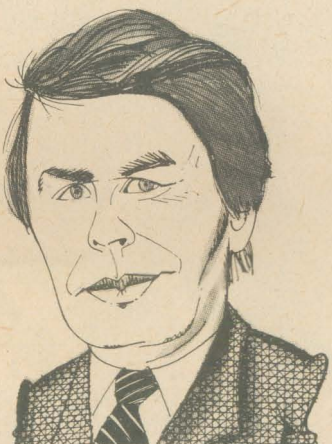
м. Євпаторія
Кримської області.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Недарма кажуть: скільки людей — стільки й смаків. Наприклад, бригадир колгоспу імені ХХІ парт'їзду Жидачівського району на Львівщині Д. М. Шкірко найбільше любив смажену картоплю, а заступник голови колгоспу М. М. Юрчак віддавав перевагу м'ясним стравам, особливо із свинини. Об'єднувало їх те, що обидва задовольняли свої смаки за рахунок колгоспу. Про це й написали в своєму листі колгоспники.

Як повідомив начальник обласного управління внутрішніх справ В. І. Попов, справді М. М. Юрчак і Д. М. Шкірко зазіхнули на колгоспне добро: перший поцупив свинюматку вартістю 644 карбованці, а другий — півтори тонни картоплі. Обидва притягаються до кримінальної відповідальності.

Вітаємо ювіляра!

Письменника
Анатолія НАУМОВА
з його першим 50-річчям.

Дружній шарж В. СОЛОНЬКА.

Сміхохроніка

НА ТЕ І ЯРМАРОК!

І чого тільки немає на тому ярмарку: гуморески і памфлети, байки і фейлетони, епіграми і мініатюри, пародії і смішинки для дітей, іронізми і народні усмішки, карикатури і бюрократичні детективи, літературознавчі есе і сучасні притчі, фантастичні оповіді й балади, казки й етюди, діалоги і монологи, поради і сповіді...

Ви, мабуть, уже здогадалися, що мова йде не про звичайний ярмарок, а про щорічний альманах гумору і сатири, який з 1983 року випускає видавництво «Радянський письменник». Видання це не тільки цікаве, а і досить оригінальне. Принаймні, в нашій країні це чи не єдиний гумористичний щорічник, де друкуються і молоді, і вусаті, і мастаки, і ще маститіші. Краму, одне слово, на ярмарку вистачає. А ще ж у збірнику «Ярмаркують» і заморські гості, і гумористи-побратими з братніх радянських республік. У минулорічному «Веселому ярмарку» представлено класичну іспанську епіграму і гумор наших друзів з Молдавії.

Більше 200 гумористів усміхаються у «Веселому ярмарку-1987». І незважаючи на це, він за обсягом трохи скромніший від попереднього. Це, мабуть, викликано тим, що у ньому немає «крупнокаліберних» жанрів — повістей, які у збірнику були, прямо скажемо, не зайвими. Якщо ця «біда» приключилася з вини видавництва, то її можна виправити. А якщо це «недовіз» гумористів (неврожайним, приміром, на повісті рік видався), то і це... діло поправимо. Адже рік на рік не схожий. І атмосфера в нашому житті сьогодні така, що сатиричні повісті повинні з'являтися, як гриби після дощу.

«Веселий ярмарок-1987» вийшов у світ кілька місяців тому, а вже сьогодні став бібліографічною рідкістю. І це, мабуть, найкраща рецензія доробку гумористів. А від себе додамо: якщо побачите наступний випуск альманаху гумору та сатири — не зівайте. Бо в народі недаремно кажуть: «Не зівай, Химко, на те і ярмарок!»

ДЕ Ж... ПРИЙМАННЯ!

Стимул для фантазії

Усе-таки правильно хтось сказав, що біда — навчить. Згадаймо, в які штики спочатку зустріли на багатьох наших підприємствах держприймання. І не готові ми ще до нього, і нічого воно, окрім шкоди, не дасть, і... Словом, шуму було багато. А як роздивилися та притерпілися трохи, то й нічого страшного. Навпаки, користь від цієї новачки — очевидна. Хоч-не-хоч, змушує усіх підтягуватись, фахову майстерність підвищувати.

От, скажімо, на харківському моторобудівному заводі «Сerp і молот» раніше як було? Був, як і скрізь, тільки свій, рідний, внутрізаводський відділ технічного контролю. І контролював він, і бракував, і повертав на доробку. Але ж наш брат-умілець хоч кого навкруг пальця обведе! Тут шліфонує, там зачистив, там фарбою замазав — і готово. Проскочило... А ледь випробують той мотор у роботі — тут потекло, там загарчало, там заклинило... Рекламация.

А що ми бачимо, товариші, на сьогоднішній день? Бачимо, окрім свого, домашнього ВТК, до якого вже сяк-так приноворилися, іще й грізне, прискіпливе, незговірливе, непоступливе держприймання. Яке поставило вже такі кордони, такі застави, такі загати на шляху браку, що хоч ти пробі кричи!.. Але кричи не кричи, а майстерність підвищувати треба.

І моторобудівники підвищують. Довели її, ту майстерність, до найвищого рівня. Просто-таки філігранна робота! Ні-ні, справа не в тому, що брак із заводських конвейерів як корова языком слизала, а від сільських механізаторів уже не надходить жодної рекламачки. Якщо покласти руку на серце, то — якраз навпаки: дефектних двигунів іще більше стало виходити за заводські ворота... Тоді в чому ж виявляється ота майстерність?

А в тому ж і виявляється! Одне діло — замилити очі власному ВТК, і зовсім інше — невідкупному держприйманню. А от же зуміли! Як не пильнує воно, сердешне, як не слідкує, як не приглядається, а халтура — проходить!

Допитливому читачеві, мабуть, дуже кортить дізнатися — а як же воно виходить отак хитромудро? А ось як. На заводі розроблено вже не один, а навіть кілька варіантів обдурювання невиспущаючих майстрів якості. От вам, будь ласка, — варіант перший. Називається — «обхідний маневр». У механічному цеху №3 склепали партію розподільчих валів — і швиденько їх, тишком-нишком, окружною дорогою відправили на склад готової продукції. І — мовчок, і усе шито-крито. Уловлюєте?

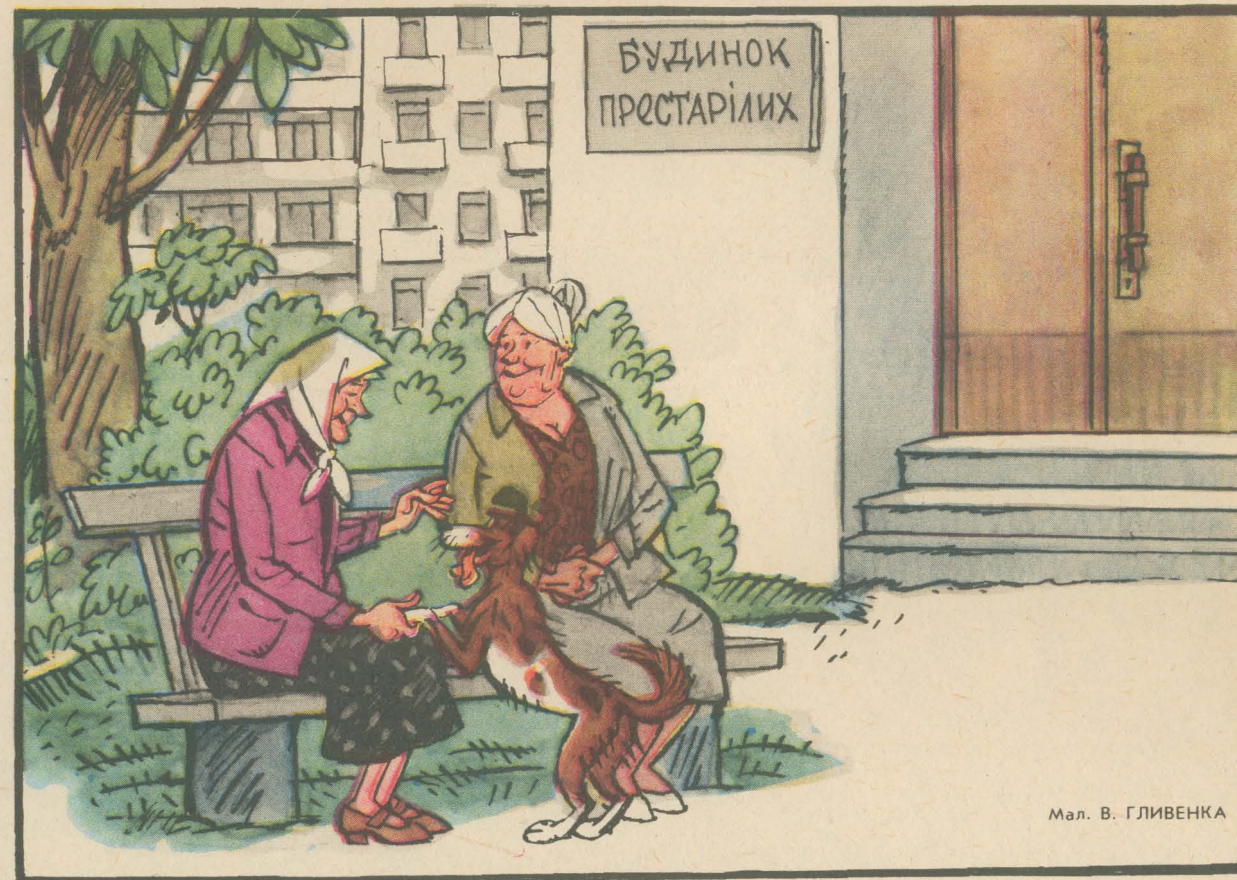
Варіант другий: «крапля камінь точить». Забракували державні контролери сімдесят два блоки-картери, зварганені в механічному цеху №2 за принципом — скоро, криво, аби живо, — а начальник цеху П. М. Яценко, трохи вичекавши, скомандував знову подати їх на перевірку. Дивись, удруге ту ж саму партію оглядати не стануть...

Але все це — ще квіточки. А ось вам і ягідка: в уже згадуваному третьому цеху... клеймо держприймання підробили! Від справжнього — не відрізняєш. От де умільці! От майстри! Професори, академіки, одним словом. І зверніть, до того ж, увагу — що за безстрашні люди! Ні догани їх не беруть, ні позбавлення премій. Як, до речі, і їхніх колег із заводу тракторних двигунів. Там за бракоробство, уявіть собі, матеріально покарано аж чотири тисячі винних, а рекламачки як ішли, так і продовжують сипатись пачками...

І після цього хтось іще намагається твердити, ніби держприймання нічого не дало харківським моторобудівникам. Дало, та ще й скільки! Так стимулювало творчу фантазію, такі приховані резерви привело в дію, що ну! І поки на тих підприємствах будуть кровно зацікавлені тільки в тому, як би скоріше випхнути свою продукцію за ворота, — то хоч тисячу контролерів став — не допоможе!

В. СУБОТА,
В. НЕДІЛЯ.

м. Харків.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Кажете, що всі мої мене забули. А ось бачите — песик щодня прибігає!..

ВАЖКИЙ ДЕНЬ

ГУМОРЕСКА

— Господи, що це за день такий?! Що за день! — Влас Якович роздратовано вставляв в мундштук сигарету і жадібно затягується, та солодкий фірмовий дим не приносить очікуваного заспокоєння. — Дідько його бери, що за день?! Ні на кого не нагрівав, нікого не облаяв, нікого не образив... Семибобський приходив погодити кошторис на каналізацію. Три місяці тягнув гуму, а сьогодні взяв і... підписав... Жабченко просив перенести йому відпустку. Ніколи нікому не дозволяв, а цьому типові сьогодні переніс... Петров, штатний розповсюджувач усілякої мури, з'явився з проханням купити лотерейний білет: у нього, мовляв, ще півсотні залишилося, а тираж за два дні. Раніше виганяв цього тепляка з кабінету, а сьогодні купив аж дві лотерейки...

Ну й день сьогодні! Важкий день!.. А неподалік від кабінету Власа Яковича на дошці інформації висіла об'ява, яка повідомляла, що саме сьогодні увечері колектив на загальних зборах обиратиме собі керівника...

Казимир СОСИС.

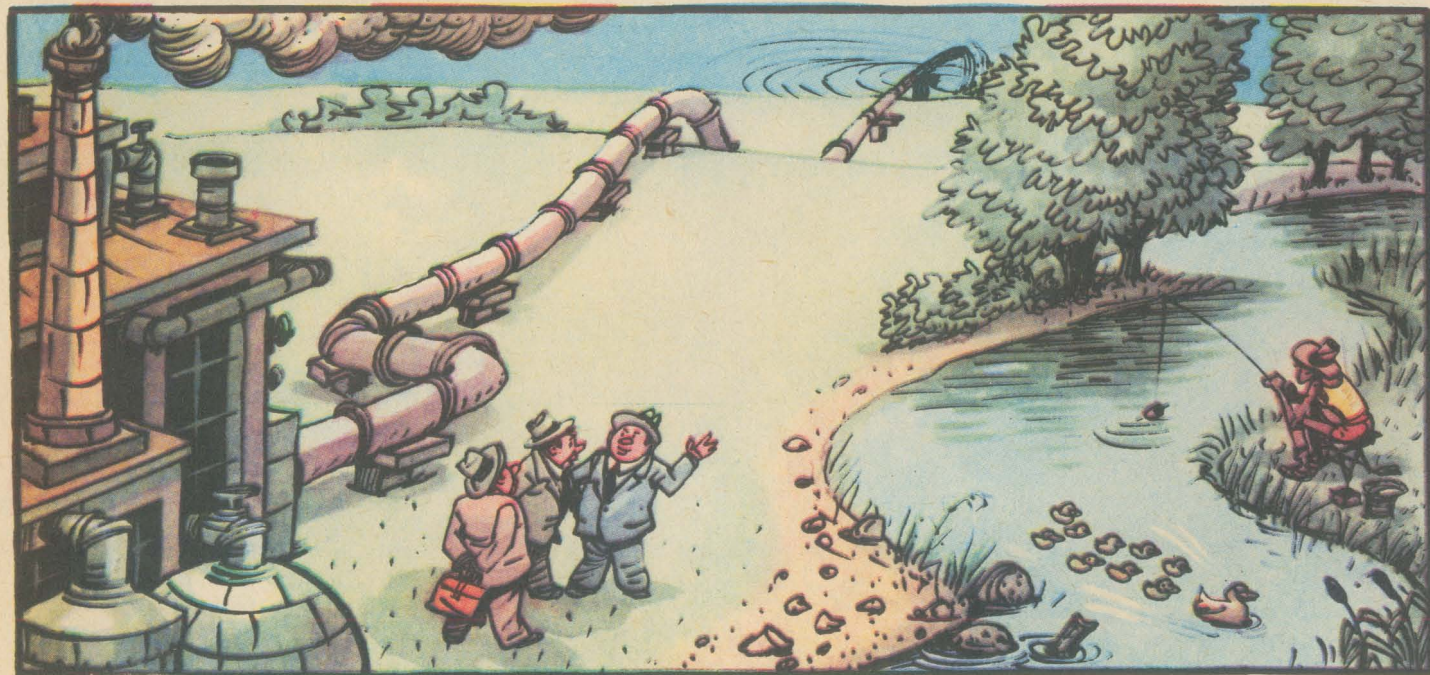
м. Київ.

ТЕЛЕГРАФНЕ АГЕНТСТВО
ПЕРЦЯ

МІСЦЕ ЗУСТРІЧІ
ЗМІНИТИ НЕ МОЖНА...

Як передає наш тернопільський кореспондент, нещодавно міські комунальні служби провели симпозіум по резервах води у місті. Місцем своєї зустрічі комунальники обрали підвал будинку № 5 по вулиці Правди. І зробили це не випадково, оскільки у підвалі цього будинку вже сьомий рік із тепломережі тече вода, постійно підтоплюючи нижні поверхи.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Річку ми тепер не забруднюємо! Усі відходи скидаємо прямо в море...

ШАРАДИ

У себе кораблі приймаю,
та радо ви мене з'їсте,
як П на Т я поміняю!
Чи ж скоро відповідь дасте?..
([1d01 '1d01])

Гнучка, мала, від вітру гнуса,
в тварину враз перевернуся,
лиш першу Л на К змінить...
Подумайте, назвіть!
([e00x 'e00x])
Петро ЛЯШЕНКО.

ЩЕ НЕ ЧАС...

Тре Маринка очі,
Скроньки,
Аж болять малі
Долоньки.
Та Мариночка не плаче:
Тато ж з мамою
Не бачать!..

Марія ПОНОМАРЕНКО.

ЗАГАДКА ПЕРЧЕНЯТКА (ФІГУРНА)

Шапка
бараболюю
або парасолькою.
Держить дивовижка
лиш
єдина
ніжка.

Григорій ВЕЛИКИЙЧОЛОВІК.

МОРОКА

Ох і морока з цим волоссям —
Розчісуй, гарно заплітай,
Зав'язуй бантики у коси
Або охайно підстригай...
Ні, легше, бачу, дідусю:
Він голить голову усю!

Зоя ЛАГОДА.

ВИПРАВИВСЯ НАПОЛОВИНУ

— Як там, Оленко, вчиться наш Сашко? — питає бабуся. — виправив він уже свою поведінку?
— Так, — відповідає Оленка, — виправив. Але тільки наполовину.
— Як це?
— Раніше він запізнювався на уроки щодня, а тепер через день.

Микола ГЕРАСИМЕНКО.

КІНО

ТУРБОТА ПРО ДРУГА

Першокласник Толя прийшов якось зі школи й каже:
— Мамо, дай мені, будь ласка, двадцять копійок. Я хочу піти в кіно.
— А чому двадцять? — питає мама. — Невже фільм двосерійний?
— Ні, — одказує Толя, — фільм односерійний. Але там будуть показувати собак, то я хочу взяти з собою й Дружка. Нехай і він подивиться!

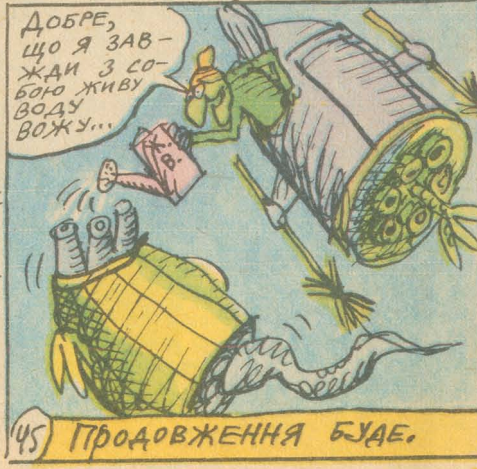
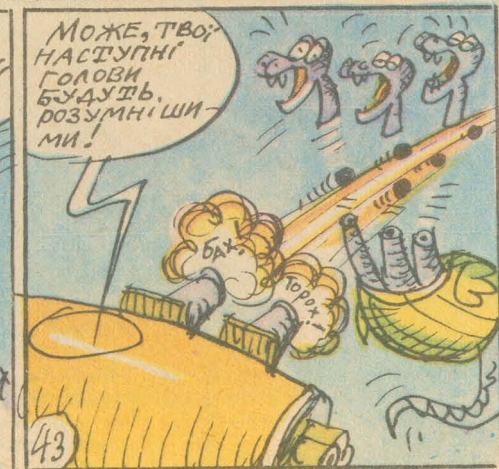
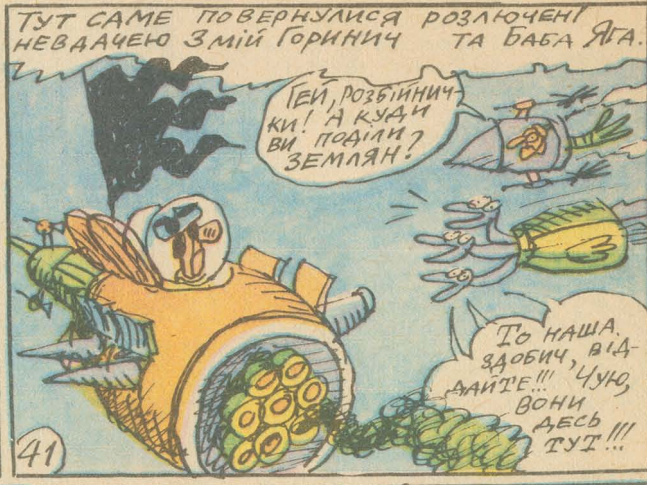
Василь СОПРОНЮК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ПЛАНЕТА КАЗОК

5

КОСМІЧНА БИТВА.

СПРАВИ СПОРТИВНІ,

АБО

БІЛЯ СІМЕЙНОГО ВОГНИЩА

Давайте-но поговоримо про спорт. А заодно — і про сім'ю. Бо спорт — це здоров'я, а в здоровому тілі, як відомо, — здоровий дух, а здорове тіло та здоровий дух — не п'яте колесо до воза, коли про сім'ю ідеться...

Виявивши нешаблонність у підході до справ сімейних, французький журнал «Марі-Клер» якось узався висвітлити взаємини між чоловіком і жінкою з того боку, який для стороннього ока не дуже-то сімейним вогнищем освітлюється: зацікавився, хто саме з них і як часто для підтвердження своєї правоти і утвердження свого сімейного авторитету вдається до такого вагомому аргументу, як кулак.

Опит, проведений журналом серед подружніх пар, виявив, що у Франції 13 процентів дружин терплять од рукоприкладства своїх благовірних. Але виявилось, що й слабка стать задніх не пасе, навіть перед веде: на такі ж акції з боку своїх рідних дружин поскаржилося 14 процентів чоловіків.

Отже, на цій ділянці життя (чого не можна сказати про чимало інших його ділянок) французьки добилися (буквально!) рівності з чоловіками. Навіть, якщо вже бути точним, із односторонньою перевагою на свою користь.

Та для нас цікавіше ось що. Тридцять вісім відсотків опитаних погодились із тим, що «добрячий ляпас облегує душу». Отут від сімейного вогнища до спорту вже, сказати б, місточок перекидається.

Звичайно, ляпас (навіть добрячий) — це не зі сфери спорту. До спорту він має відношення тільки тоді, коли йдеться про неспортивну поведінку. Але якщо ляпасом охоче послуговуються у подружньому житті, приписуючи йому похвальну функцію благотворного впливу на самопочуття, то це хай і не на спорт, але на сімейну фіззарядку уже складається.

А ось вам і спорт.

Коли улюблена футбольна команда програє і розпачіюваний тією невдачею футбольний уболі-

вальник зриває злість на своїй, богу душу винній, супутниці життя, то це, хоч і з великою натугою, але можна іще бодай якось зрозуміти. Та от у Сполучених Штатах намітилася тенденція активно духопелити тих супутниць саме після успіху улюбленої команди. Так, наприклад, коли місцева команда Сан-Франциско перемогла у фіналі американського суперкубка (а це за п'ять років було тричі), в лікарнях міста число побитих жінок збільшувалося у два-три рази.

Учений психолог Кристофер Хетчер витлумачує це у такий спосіб. Мовляв, після перемоги їх улюблених чоловіки-уболівальники почуваються заледве не надлюдьми. Тож коли під такий настрій дружина бодай писне щось наперекір, скороспечений хатній «супермен» сприймає це за непомірну образу своєї персони і вдається до кулаків. Англійська ж газета «Гардіан», яка повідала своїм читачам про цей феномен, вважає, що вірогіднішою причиною є спиртне, яким багато хто на радощах ретельно прополіскується.

Ну, та як би воно там не було, а, розпалюючи та зміцнюючи бойовий дух глав сімей, в даному разі спорт навряд чи підтримує веселе полум'я сімейного вогнища та зміцнює здоров'я дружин.

Чи візьмімо таке.

Провівши опит населення, одна американська служба громадської думки встановила, що особи, які регулярно займаються у нью-йоркському Центральному парку «джогінгом» (бігом підтюпцем, який схильні до образного мислення люди іменують іще й бігом заради життя), розлучаються значно частіше, ніж ті, що не займаються цим видом спорту. Поміркувавши над цією загадкою, організатори опиту дійшли такої здогадки: «Систематичне заняття джогінгом, очевидно, впливає на характер людини. Її думки просвітлюються, і вона сміливіше йде на розлучення».

Для повнішої картини не завадило б, звичайно, знати, кого — чоловіків чи жінок — більше серед

тих, хто після того спортивного тюпання в нью-йоркському парку виривається із лабет Гіменей. На жаль, про це не говориться; можна думати, що тут виходить так на так. Зате, якщо брати в масштабах усієї країни, то перевага — за жінками: масово зриваються зі своїх, здавалося б, уже насиджених місць при сімейному вогнищі. Щоправда, спричиняється до цього не «джогінг», а зовсім інший вид тамтешнього спорту.

Але — по порядку.

Із журналу «Тайм» дізнаємося, що в Сполучених Штатах чоловіки щороку кулакують од 2 до 4 мільйонів жінок — і законних, і коханок. За даними Федерального бюро розслідувань, кожного четвертого дня у США одна жінка вмирає од побоїв, завданих чоловіком, «якого вона добре знала». За іншими ж даними, на американок од рук їхніх обранців перепадає каліцтв більше, ніж од професійних злочинців чи автомобільних аварій. Отож часто-густо, не маючи ніякого іншого рятунку, нещасна слабка половина відривається од своєї оскаженілої сильної половини та й біжить, куди очі світять.

Думається, навіть оті непохитні маловіри, які не тільки на біг підтюпцем зиркають скептично примруженим оком, а й не вірять, що взагалі будь-який біг може продовжити наше перебування на цьому прекрасному світі, не будуть опиратися проти того, що цього разу йдеться саме-таки про «біг заради життя». В прямому розумінні.

Що в прямому — то так, але, на жаль, не такого життя, на яке людина заслуговує: для тисяч тих бідолох — це безрадісне, бездомне животіння.

Декому з них фортуна бодай кисло, але усміхається — щастить прихиститися в спеціальних притулках. Перше таке пристановище для жінок було відкрито у 1964 році в Каліфорнії. Тепер їх уже 800 набирається. Але біди це не дуже зараджує, бо на кожне місце в тих притулках принаймні дві душі претендує. Справа впирається ще й у те, що на утримання тих закладів потрібні кошти, а їх — не густо. В деяких штатах пробують у вельми цікавий спосіб зі скрути вивернутися: гроші на притулки для жінок, що опеклися на сімейному вогнищі, беруть із тих, хто іще тільки ладнається біля того вогнища зігрітися — накладають спеціальний податок на молодожонів...

Дехто може зауважити: щось ти, чоловіче, не в той бік заїхав: спорт — це ж здорове тіло і здоровий дух, а коли якесь те здорове тіло зі слабкішого тіла дух вибиває, то при чому ж тут спорт?

На виправдання можна тільки сказати, що, за визнанням однієї з американських газет, биття дружин — «найпоширеніший у Новому Світі вид спорту». Мовлено це, звичайно, із гумором, але нещасним жінкам від цього не веселіше.

Врешті, й сам той гумор — гіркий та невеселий.

Дм. МОЛЯКЕВИЧ.

БАЙКИ У ПРОЗІ

РЯБКО І ПУДЕЛЬ

— Поглянь, який у мене дорогий нашійник, — хизувався Пудель перед Рябком. — Тобі такого ніколи не куплять.

— Так мене ж і на повідку не водять, — відповів Рябко.

ВОРОНИ

— Подумаєш: защебетав Соловейко — пішла луна гаєм! Ми теж, коли хором крикнемо, хіба ж така луна піде!

НАСТАВНИК

— Не слухайте ви отого Гальма, — наставляло Кермо Колеса. — Воно тільки рух стримує та наш авторитет принижує.

— Розумна порада, — закрутилися Колеса, обганяючи вітер.

Того ж дня разом із Кермом їх ледве знайшли в канаві.

Володимир ДУГАР.

м. Карлівка
Полтавської області.

— Куди цукерки хапаєш? Хіба я їх для тебе купувала?!

С ПОЧАТКУ, звичайно, як усі ми знаємо з літератури, була тисяча і одна ніч. А вже потім, через тисячу років, з легкої руки торговельних мудріїв з'явилися в наших містах магазини з такою собі багатообіцяючою назвою — «Тисяча і одна дрібниця».

Що назва ця тільки багатообіцяюча, легко переконалися, відвідавши будь-який із них. Спробуйте знайти там хоча б звичайну батарейку, яку ще на початку віку використовували для кишенькових ліхтариків наші дідусі й бабусі. В час науково-технічного прогресу у батарейки з'явилося чимало інших професій. Зокрема, в моїй квартирі аж два годинники. І через цю батарейку обидва стоять. Хотів підвісити гірю, та нема куди. Почав шукати батарейку. Зайшов у «Електротовари» — пусто, у спеціалізований «Будинок радіо» — порожньо. Потім були «Орбіта» і «Юний технік» — із тим же сумним результатом. Ну, думаю, в «Тисячі і одній дрібниці» обов'язково знайду.

А там... Пам'ятаєте, як писав Остап Вишня свого часу про Харків? «Чого там тільки нема! Хліба нема, гвіздків — нема, дьогтю — і того нема!»

Інколи, щоб купити якусь дурничку, треба наш славнозвісний Київ об'їхати уздовж і впоперек.

Є, правда, в торгівлі довідкова служба. Але туди додзвонитися важче, ніж догукатися до бога або когось із його заступників. Спробуйте набрати, наприклад, у столиці довідкову службу культури — 276-00-05 або госпторгу — 063. Один мій знайомий крутив диск доти, доки не пошкодив усі пальці на правій руці. Лише тоді зрозумів, що краще калатати у рейку: хоч не додзвонився, зате галасу наробив.

Одначе, якщо в магазинах бракує всіляких отих, сказати б, дурничок, у житті ними — хоч греблю гати. Що не крок, то обов'язково спіткнешся об котрись. Ось вам, наприклад, —

ДРІБНИЦЯ ПЕРША

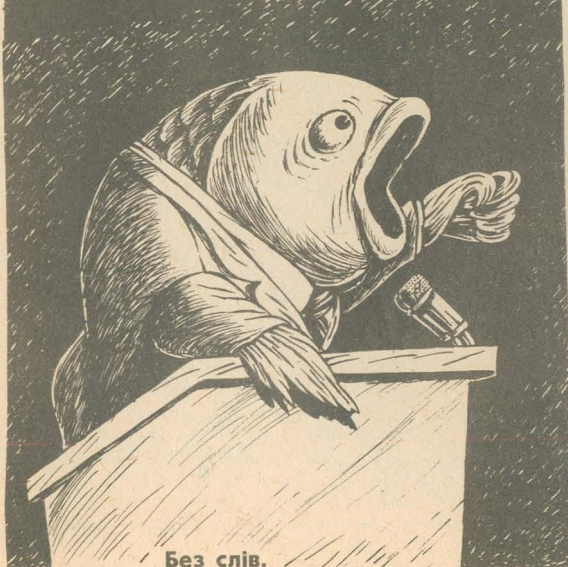
Є в нас у Києві аеропорт Жуляни і є у приміщенні цього аеропорту ресторан, де перед польотом чи після можна поспідиати, пообідати

ЛАКОНІЗМИ

- Перш ніж кидати слова на вітер, зроби його попутним.
- Чорні дірки — це темні плями на біографії Галактики.
- Скільки треба мати тверезості, щоб не упиватися власним розумом!

Леонід СУХОРИКОВ.

Мал. Ю. КОСОВУКІНА

Тисяча і одна...

СПРОБА НОВОЇ ШАХЕРЕЗАДИ

і навіть повечеряти. Але для того, щоб культурно, як тепер кажуть, обслужитися, треба попередньо роздягнутися. Тобто зняти пальто, капелюх і здати до гардеробу. Будь ласка! Знімайте, здавайте, отримуйте номерок. Але у пасажирів, хоч як це дивно, в руках завжди виявляється якийсь клунок, портфель, а іноді й валіза. І тут...

— Чамайданів не приймаємо, — категорично заявляє гардеробник.

— А куди ж його діти?

— Несіть у камеру схову.

— А де вона?

— У тому приміщенні.

— Та я ж не встигну! Часу обмаль...

— Тоді беріть із собою!

Заходите ви в ресторан і починаєте сушити голову, як би не поламати ніг. Що не крок, то

«чамайдан». Цілі барикади з клунків, портфелів, «дипломатів», валіз! Офіціанти через них, як екіпіристи у цирку, перестрибують, маніпулюючи над головами клієнтів підносами... І якщо вас ненароком обліяють гарячим супом, раджу промовчати. Бо вас іще й звинуватять, що ви не так як треба і не туди свої речі прилаштували. Врешті-решт, здайте костюм у хімчистку. Чи варто нервувати!..

ДРІБНИЦЯ ДРУГА

Хан Шахріяр не знав, що таке таксі. Він віддавав перевагу такому транспортному засобу, як паланкін. Хоч не так швидко, зате надійно. А у наш швидкоплинний час ми усе кудись біжимо, летимо, поспішаємо. І тому на кожному кроці виникають ось які ситуації.

Сідає чоловік у таксі і каже водієві:

— Відвезіть мене, будь ласка, на вулицю Волинську.

— А де це?

— Здається, десь на Чоколівці. А конкретно не знаю.

— Будемо шукати! — каже водій і зривається з місця у невідомість. Починаються пошуки. Таксист крутить «баранку», колеса крутяться, лічильник цокає, а пасажир чуває потилицю. Йому ж розплачуватися. Десять кіл навколо площі Космонавтів зробили, поки відшукали-таки Волинську. Бо у водіїв київських таксі (та й підозрюю, не тільки київських!) нема елементарного вуличного довідника.

Туристи, як відомо, народ винахідливий і рішучий. Проте й вони не змогли взяти штурмом на станції Елеваторна пасажирський вагон № 9 поїзда № 196 Севастополь — Москва, бо провідник вагона т. Дольський зайняв глуху оборону, закрити всі двері і вікна. У свою чергу, начальник поїзда т. Батечко, до якого вони звернулися по допомогу, узяв провідника під захист.

Як з'ясував Перець, поїзд обслуговувався провідниками Московської залізниці. Заступник начальника дирекції міжнародних і туристських перевезень цієї залізниці Г. Ф. Рудько повідомив, що за порушення посадової інструкції провідника Дольського з роботи звільнено. Позбувся посади і начальник поїзда Батечко — за безконтрольність.

СИНДРОМ СПРАВНОЇ ЦИФРИ

Після того, як горілки стали продавати набагато менше й водночас різко підвищили ціну на неї, а до того ж скоротили кількість магазинів, де кляту продають, і ще показово увільнили з посад кількох номенклатурних працівників, які за традицією продовжували вживати гірку, не відриваючись від керівного крісла, — після усього цього всі ми, особливо оптимісти, твердо повірили, що для масової пиятики настав апокаліпсис, а окремо взятому середньостатистичному пиякові ось-ось буде повна хана.

Проминули перші радості з приводу давно жаданої перемоги, і в мажорний тон оптимістичних рапортів і реляцій ні-ні, та й почали вживатися мінорні дисонаси. Мовляв, усе правильно, усе гаразд, «Столичної» і «Пшеничної» купують значно менше, а от чи менше міцних напоїв уживають — це, знаєте, ще треба перевірити, уточнити. Бо, схоже, аматори швидше за інших перебудувалися і переключилися з «казьонки» на самогонку. Остання, що й казати, більш смердюча, зате має свої переваги: дешевша, й не треба за нею стояти в довгій черзі. А тут ще й торговельники й собі помітили, що знічев'я збільшився продаж цукру порівняно з попередніми роками. Цукор, уточнили фахівці, — технологічно оптимальна і до того ж дуже дешева сировина для самогону.

І вже почувалися не захриплені від система-

тичного пияцтва, а цілком тверезі голоси про те, що, можливо, довгезелісні черги до «алкогольних» магазинів не дуже ефективно скорочують кількість споживачів оковитої, що, цілком імовірно, підвищуючи кілька разів ціну на гірку, ми дещо захопилися і не всі можливі наслідки зважили.

А тим часом торговельники вирішили ускладнити продуцентам самогонки доступ до дешевої сировини. Однак зробили це дещо неоконечно. В результаті чого почалася «цукрова лихоманка», яка пошестю прокотилася містами республіки. Тепер уже вирости й черги за цукром. А самогонник, дивлячись на ту гарячку, лише презирливо посміхався. Адже він і раніше не купував собі сировину по кілограмовій пацці, а діставав її деінде.

Приміром, нещодавно працівники ровенського міського витверезника довідалися, що деякі їхні клієнти досадили відповідного стану з допомогою продавця продуктового магазину № 20 Лесі Мельник. У магазині, однак, ніхто оковитою не продавав. Зате на квартирі Лесі Арсенівни було виявлено й самогон, і самогонний апарат у робочому стані, і шістьдесят літрів закваски, і два мішки цукру. Не по кілограму ж скуповувала його хвацька продавщиця!

Не купувала цукру в черзі і її однофамільниця з міста Здобунова Варвара Євтихіївна, котру вже й раніше кілька разів судили за

ДРІБНИЦЯ ТРЕТЯ

У Києві на станції метро «Нивки» у годину пік стоїть справжнісінький трам-тарарам. Люди сваряться, когось згадують і злим, і не тихим словом. У кожного в руці — карбованець а чи троячка.

— Що дають? — питаю.

— А у вас є? — кидається до мене відразу кільканадцять чоловік.

— Що — є?

— Копійки!

Спересердя хотів було огризнутися в дусі сучасного інтелігента: що я, мовляв, касир... Та вчасно лапнув по кишнях: і в мене не знайшлося дріб'язку.

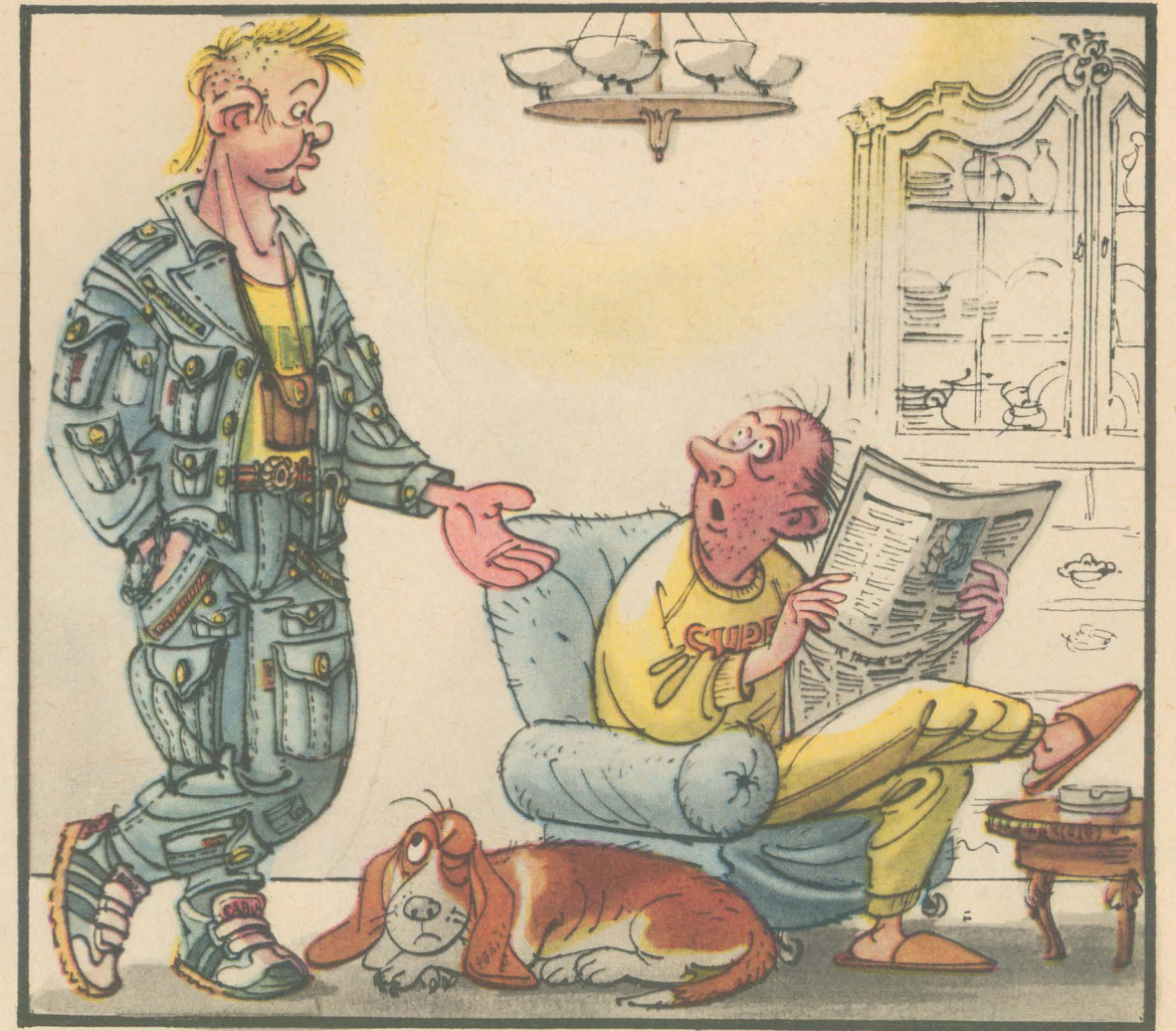
Через хвилину я вже був у самісінькій круговерті гамірного натовпу, хапав за поли зустрічних, тисняв їм свого карбованця і канючив: «Розміняйте, хто в перебудову вірує... На роботу спізнююсь!»

На роботу в той день я спізнився. І, звичайно, не тільки я, що само по собі мало втішає. А все через те, що знайшлися розумаки, які ліквідували на більшості станцій метро каси обміну паперових грошей... Перефразовуючи один досить гучний лозунг так званого застійного періоду про те, що економіка повинна бути економічною, хочеться сказати: економіка повинна бути ще й розумною. І заощаджувати не копійки, що йдуть на зарплату кількох касирів, а нерви і час сотень тисяч людей, які, зрештою, потім виливаються в мільйони карбованців збитків. Не кажучи вже про моральні, яких карбованцями не виміряєш.

Продовжувати? Але якби я почав, подібно Шахерезаді, розказувати вам по одній дрібниці зночі, то на це довелося би витратити, либонь, не одне десятиріччя. Давайте краще зекономимо час на розмовах і спрямуємо свої потужні зусилля на те, щоб їх, отих капосних дрібниць, у нашому з вами житті стало якомога менше, а в магазинах, у побуті — якраз навпаки. Тільки, звичайно, вже не капосних.

Ілля ІЛЬНИЦЬКИЙ.

м. Київ.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

— Старий, підкинь на кишенькові витрати.

цифри). А що коли ровенчани зажадають сподобатися начальству, почнуть менш ретельно вилловлювати підпільних гуральників — і цифра стане бажаною?!

Тому, мабуть, не варто лякати самих себе й інших великою кількістю викритих і покараних самогонників.

Мимохіть подумалося, що в наш час, коли все більшої ваги в усіх галузях життя набуває економічний фактор, варто і в боротьбі з самогоноварінням використовувати саме цей фактор. Самогоноваріння повинно стати, крім іншого, економічно не вигідним. Тому, мабуть, краще підвищувати штрафи за самогоноваріння, ніж ціни на горілку.

А тим часом самогоноваріння в республіці поширюється. Це факт, з яким треба рахуватися і боротися. Тільки боротися не кампанійським штурмом на кшталт впорядкування продажу цукру, не показовим кавалерійським нальотом у вигляді «тижня» чи «місячника боротьби», або ж і зовсім закриттям відповідних відділів у магазинах. А боротися, всіляко уникаючи синдрому справної цифри.

О. КРУКОВЕЦЬ.

Ровенська область.

САМОСТІЙНІСТЬ

Високого на зріст дядька малюк розглядає — то навшипинки спинається, то знов присідає. І, зітхнувши, запитає так глибокодумно: — А вам, дядю, там вгорі самому не сумно?

Антон ЛИН.

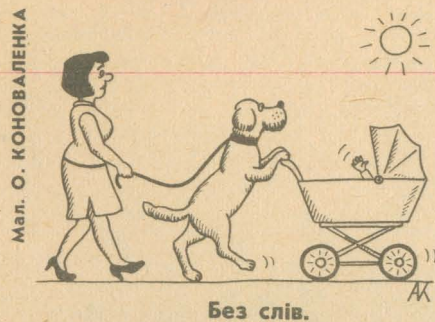
м. Гайсин
Вінницької області.

ТЕЛЕГРАФНЕ АГЕНТСТВО

ПЕРЦЯ

СПРОСТУВАННЯ ТАП

У селах Бородановому і Перекорі Недригайлівського району Сумської області поширилася чутка, що у селі Зелений Гай цього ж району наразі відкрито магазин, який довгий час не працював. Як вдалося з'ясувати штаб-квартирі ТАП, магазин справді було відчинено. Зробила це голова Коровинського сільського споживчого товариства М. Я. Шеремет, щоб переконалися, що миші ще не згризли ваги та гири. Після того, як Мотрона Яківна переконала, що інвентар не пошкоджено, на магазині знову з'явився замок.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— На мою думку, мила, цим нахабам варто продемонструвати кілька прийомів дзюдо...

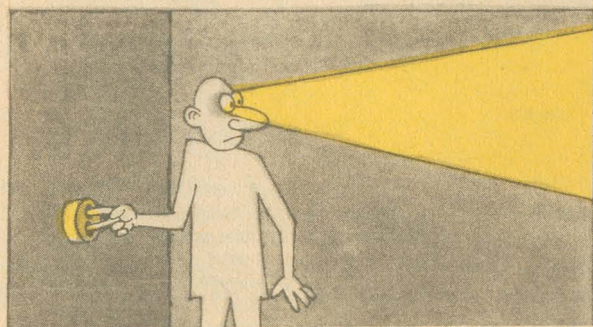

Мал. А. КОРЯКА

Без слів.

Мал. А. МАРИНЧЕВОЇ

Без слів.

«На пасовисько вони вигнали корів у нетверезому стані».

(Із стінгазети).

Надіслав П. ЛЯШЕНКО.

«АКТ

Ми, нижчепідписані, зав. фермою Дідус Я. Д., обліковець Яценко В. А., технік Яценко П. Ф. склали цей акт про те, що на 8.01. 1987 року на фермі № 2 зроблено перелік ВРХ, де виявилось:

1. корови і нетелі голів 269
2. телиці парувального віку голів 106
3. молодняка до 6-ти місяців голів 152
4. бики-плідники голів 2
5. доярок до 20 днів голів 10

Разом — 539 голів».

Надіслала Г. МАЙДАНОВИЧ.

«Щоб поліпшити справу із розкраданням кормових одиниць, слід чіткіше виконувати графік діжурств по господарству».

«Товариші! Для проведення сходів села потрібно обібрати голову зборів і секретаря».

(3 протоколу).

Надіслав В. ПІДРУЧНИЙ.

«ПРАВИЛА

торгівлі на колгоспних ринках... На колгоспних ринках забороняється: забруднення території ринку, порушення санітарних правил; торгівля особами, які не досягли 16-річного віку».

(З обласної газети «Запорізька правда»).

Надіслав А. МАРТИНЕНКО.

Надіслав А. БЕВЗИК.

ГІСТЬ ПЕРЦЯ

Ясен АНТОВ

ЯК І НАЛЕЖАЛО СПОДІВАТИСЬ

ВИПАДОК З ЖИТТЯ ТЕОФІЛА

Лінь завжди карається. Теофіл полінився зробити три кроки до вимикача, помацав у темряві в стінній шафі і, замість того, щоб випити мікстури проти кашлю, хлебнув отрути проти пацюків. Зроблений пізніше аналіз підтвердив, що в його шлунку були смертоносні речовини, які могли б спровести на той

світ десяток душ. Це була сильна і широко розрекламована отрута, плід спільних зусиль групи спеціалістів по боротьбі з гризунами.

Але випадок з Теофілом несподівано повернувся іншим боком. Теофіл не лише не помер, але відчув себе настільки згодним, що в кав'ярні, навпроти «швидкої допомоги», ум'яв кілька пирогів з бринзою, тістечок та еклерів і прихопив із собою ще півкулича.

Ця історія минула б тихо і непомітно, якби не інтерес, який виявили до неї заздрісні колеги авторів широко рекламованої отрути. Довідавшись, що Теофіл не помер, вони докладно опитали його і поклали на тривале обстеження. Різна апаратура знову підтвердила, що Теофіл таки живий.

Як відомо, є цілком очевидні на перший погляд

ПРОСТІ АРИФМЕТИЧНІ ДІЇ

Сидимо в залі в останньому ряду і слухаємо, що говорить директор:

— Перебудова, товариші, стукас в наші двері! Ні! Вона вже в нашому домі. Вона стала нашим сьогоденням. Ввійшла в наші думки і побут!

А подумки прикидає: «Отже, якщо взяти двічі по чотири, буде вісім. Вісім не вирішать справи. Не вистає ще семи...»

— У нас немає іншого шляху! — вигукує він і махає руками. — Окрім курсу на перебудову!

А подумки злиється: «Всім не вирішать справи! Якби було двічі по п'ять, то вже була б інша річ...»

— Гребя відкинути геть адміністративно-бюрократичні методи управління...»

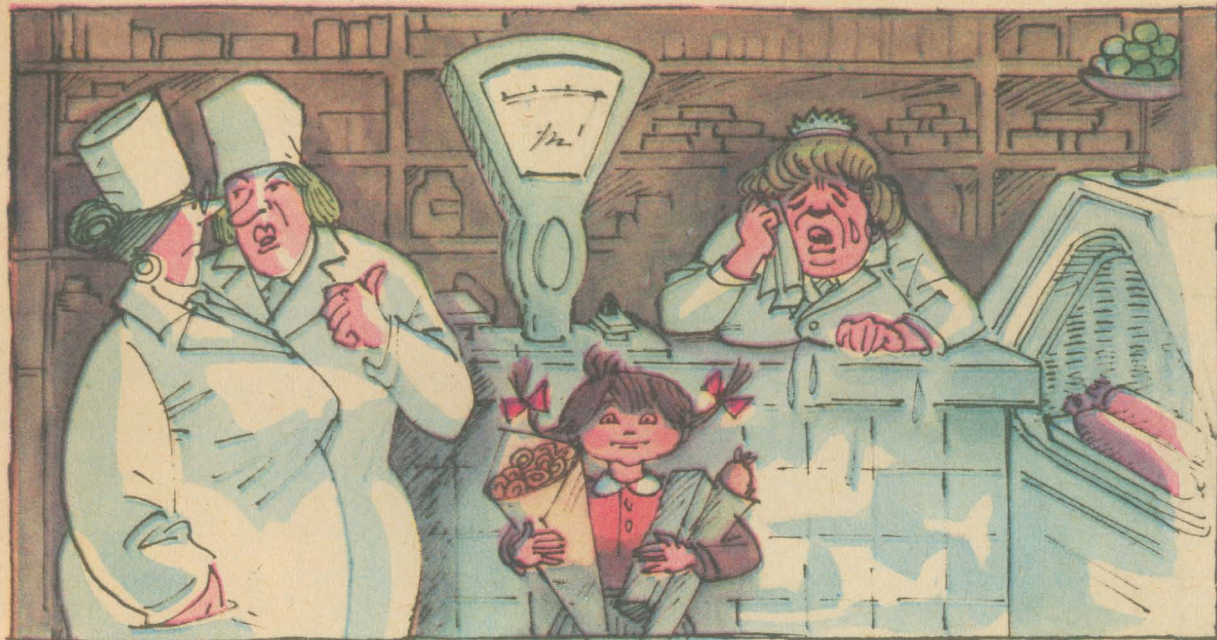
А подумки говорять: «Мені б років п'ятнадцять. А нині дають всього двічі по чотири...»

— Самоуправління, відповідальність, колективні засади...»

«Я — не ректор університету, тим більше не президент якоїсь країни. І чому тільки двічі по чотири?»

— Саме таким шляхом нам треба рухатися вперед! — підвищує він голос, готуючись закінчити промову.

«Але є інша можливість, — продовжують напруже-

— Ох і тонкосльоза наша Клавка: завжди плаче, коли дітей обраховує.

факти, котрі не можна сприймати як дійсність, поки це не підтвердиться науково.

І зокрема: Теофіл випив величезну дозу смертоносною отрути і залишився живий. З цього можна зробити такі висновки: а) отрута не отруйна; б) Теофіл — невідомий для науки вид.

Само собою зрозуміло, що перший висновок не влаштував керівництво інституту, оскільки про створення отрути було повідомлено на науковій конференції, автори одержали нагороди і підвищення... Отже, про задуку зайнятих позицій не могло бути й мови. Отрута була отруйна! І тому серйозно зайнялися Теофілом. Дослідили його печінку, кору головного мозку, поставили на ноги датчики, довідалися, чи хворів у дитинстві на коклюш, взяли проби спинного мозку. Потім повторили їх іще раз, бо

першого разу припустилися якоїсь помилки. Зробили рентгенокопію усіх зубів, дослідили склад шлункового соку і обстежили очне дно. Коли Теофіл трохи отямився, зробили йому енцефалограму, дослідили, як працюють жовчний міхур і селезінка, кровоносна система і стравохід. Потім його піддали обробці різними хімікаліями, в тому числі широко застосовували фарбники, радіоактивні речовини, фосфоресцюючі рідини, пасти і креми. Погодили йому голову, щоб спостерігати зміни просто на шкірі черепа, промили йому вуха і накрили простиратлом у холодильній камері, щоб довідатися, як сильне пониження температури тіла вплине на дію отрути. Як і належало сподіватись, у результаті наукових зусиль Теофіл помер, і в інституті запанував спокій. А пацюків у місті стало набагато більше.

но циркулювати його думки. — Спочатку двічі по п'ять, а потім, з огляду на виняткові обставини, можна одержати ще один мандат. І виїде загалом п'ятнадцять...»

Збори закінчилися успішно. Перед колективом було чітко окреслено завдання, намічено ясні шляхи. Але перед початком руху треба зробити кілька речей. Перше: з'ясувати, що оберемо саме його. Друге: наскільки ми його оберемо. Якщо, згідно з його розрахунками, він одержить три мандати на п'ять років кожен, то якраз допрацює до пенсії.

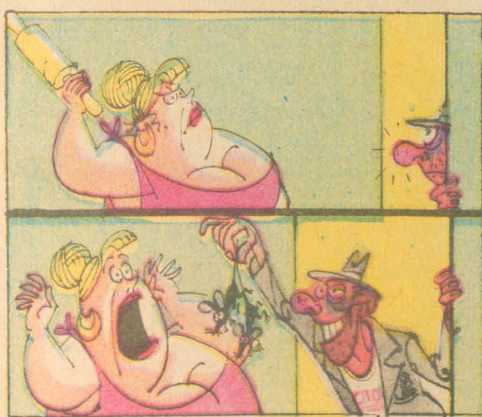
— Товариші, — чуємо його голос на наступних зборах, — було б особливо корисно для роботи, якби впродовж цих п'ятнадцяти років я міг би підготувати собі наступника. Питання оновлення кадрів — це

передусім проблема відкриття і висування молодих і здібних працівників. Їм треба надати можливість серйозно почититись і засвоїти досвід старших колег. Директор залишає зал, а ми продовжуємо сидіти в останньому ряду. «Йому залишається п'ятнадцять, — перемовляємось між собою. — Ану давайте прикинемо, як воно буде, коли...»

— Коли ми, товариші, — чуємо на наступних зборах, — вирішимо проблему кадрів, це матиме вирішальне значення. Бо оновлення — це не просто заміна одних іншими. Передусім — це розумне переливання досвіду одного покоління в друге...»

Переклад з болгарської С. ПАВЛЮК.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

Без слів.

ТЕЛЕГРАФНЕ АГЕНТСТВО ПЕРЦЯ ШКОЛУ ТАНЦІВ

відкрито в кафе при Обухівському (Київська область) ресторані «Явір». Ідея її створення належить директору ресторану В. М. Ленді. Для того, щоб провести свій задум у життя, йому не довелося ні будувати танцювального майданчика, ні вводити додаткової посади вчителя танців. Директор просто узяв та й скоротив, віддаючи данину ошадливості (але на шкоду зручності), одну роздавальницю страв, — і тепер відвідувачі кафе, стоячи в довгезеліній черзі, щоб скоротити чекання, від нетерпіння пританцювують на місці. А що багатом доводиться це робити щодня, то професійний рівень постійних відвідувачів-танцюристів швидко зростає.

Головний редактор Ю. ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія:

В. БОЙКО,
В. БОНДАРЕНКО,
А. ВАСИЛЕНКО,
П. ГЛАЗОВИЙ,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ
(головний художник),
Ю. ІЩЕНКО
(відповідальний секретар),
Ф. МАКІВЧУК,
Д. МОЛЯКЕВИЧ,
М. ПРУДНИК,
І. СОЧИВЕЦЬ,
В. ЧЕПІГА
(заступник головного редактора).

Журнал «Перець» № 13 (1271)
(на українському мові)
Видавництво «Радянська Україна».

Здано до набору 02.06.88.
Підписано до друку 20.06.88.
БФ 43128.
70×108. Офсетний друк.
2,8 умовн.-друку. арк. 14 умовн.
фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 2247500 прим. Зам. 02886.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНЬСЬКА УКРАЇНА»

С Журнал «Перець» 1988 р.

Видається з січня 1927 року.
Виходить двічі на місяць.

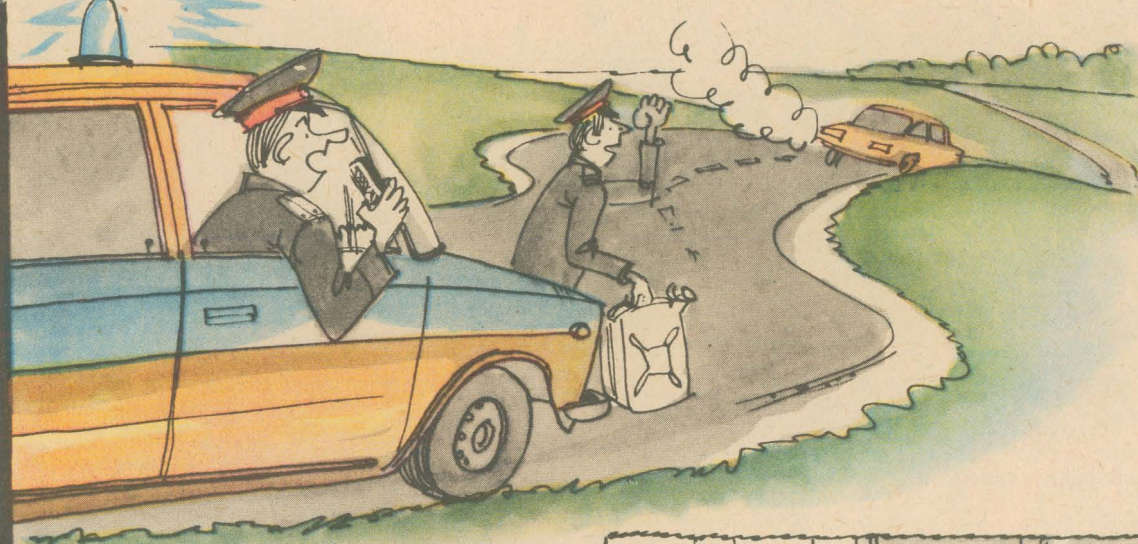
Адреса редакції:
252047, Київ-47,
вул. Петра Нестерова, 4.
Тел. 446-84-21, 441-89-37, 441-89-38.
Адрес редакції:
252047, Київ-47,
вул. Петра Нестерова, 4.
Для телеграм: Київ Перець.

Рукописи не повертаються.
Передруковувачи із журналу матеріали,
треба обов'язково посилатись
на «Перець».

Ордену Леніна комбінат друку
видавництва «Радянська Україна»,
252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Ордену Леніна комбінат печаті
видавництва «Радянська Україна»,
252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Текст набрано із застосуванням
вітчизняного фотонабірного
комплексу «Каскад»

Теми малюнків цього номера придумали: В. Чмирьов, М. Вайсборд, В. Чечин, Р. Дружман, В. Коваленко, А. Василенко, Л. Телятников, В. Сафонов, В. Тильман, В. Зелінський, В. Солонько.

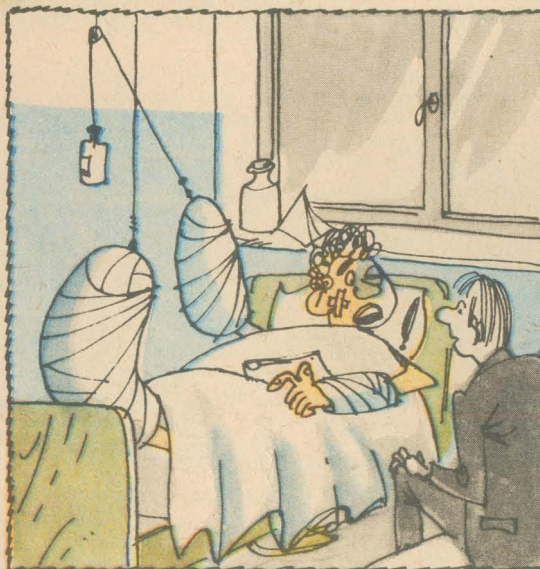
АВТОМОБІЛЬ — НЕ РОЗКІШ...

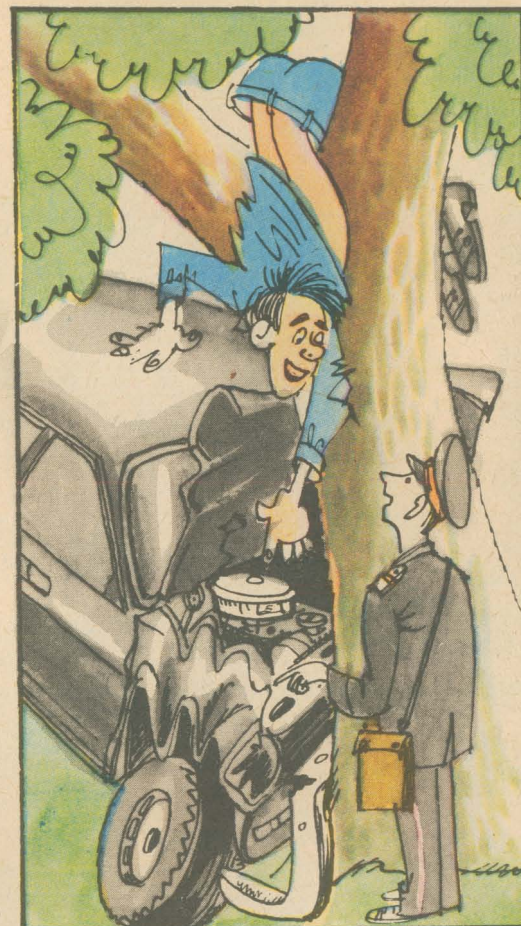
— Переслідуюмо групу злочинців!
Підкиньте хоч літрів десять бензину!..

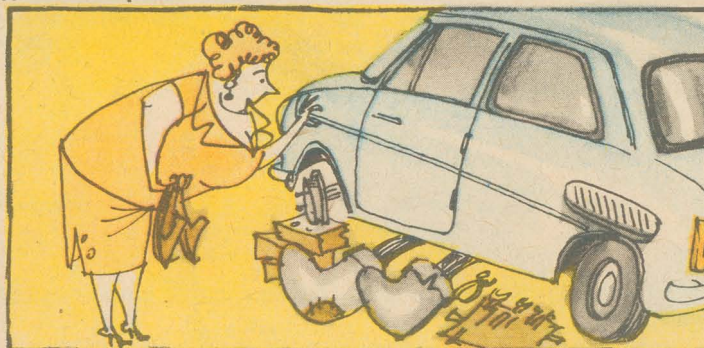
— Ви що — проти прискорення!!

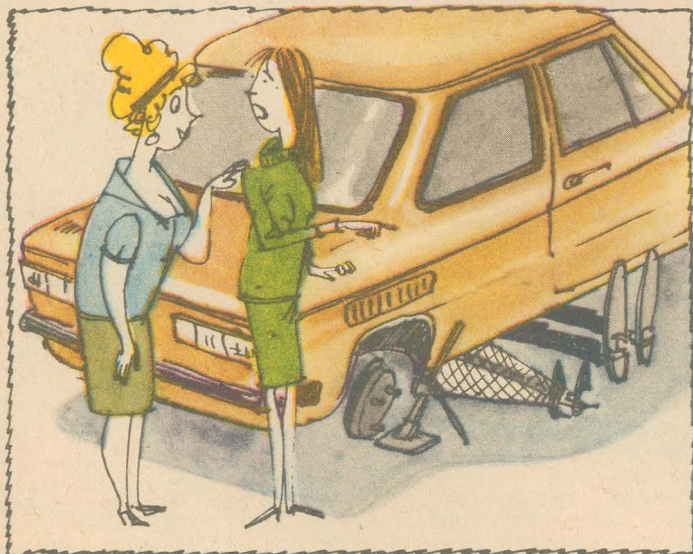
— Швидкість — це така насоло-
да, заради якої варто жити!

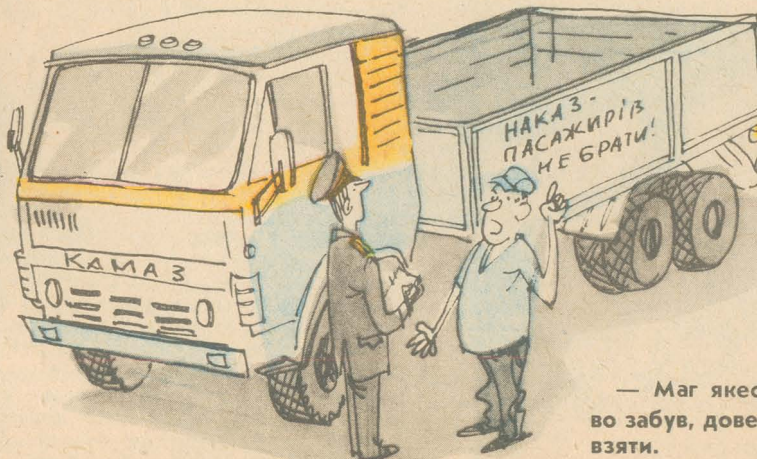
— Ваш автомобіль!
— Слава богу — державний!

— Василю, перевзуйся, вже літо надворі.

— Чоловік каже, що вона з автосервісу...

— Маг якийсь чарівне сло-
во забув, довелося на буксир
взяти.